De gouden vogel en andere verhalen

Henriëtte Blaauw

bron
Henriëtte Blaauw, *De gouden vogel en andere verhalen*. Met illustraties van Frans van Noorden. Kluitman, Alkmaar 1931

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/blaa012goud01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

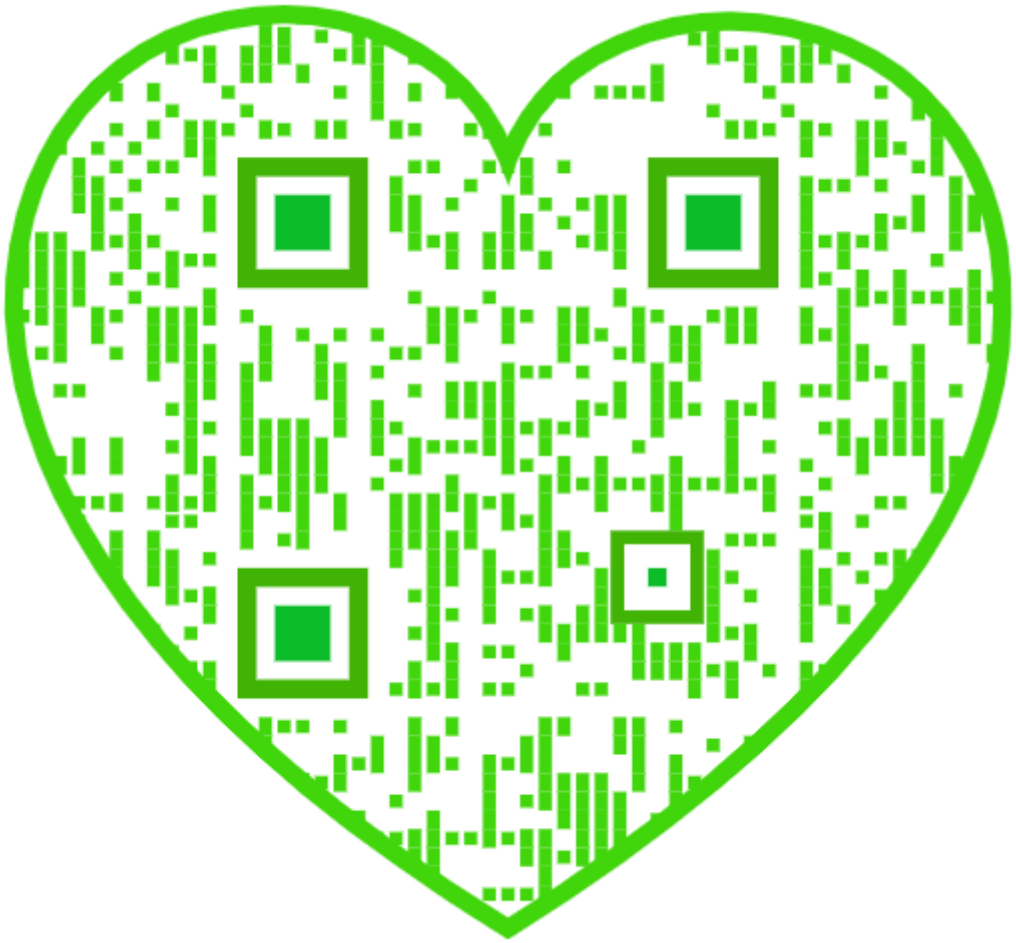

t.o. 1

Vrouw Holle.

De gouden vogel.

I. Een mooie ontdekking.

Lang geleden was er eens een koning, die een prachtigen tuin achter zijn paleis had. Daarin stond een wereldberoemden boom, die gouden appelen droeg. Als de vruchten in het najaar rijpten, werden ze iederen dag geteld, opdat niemand in de gelegenheid zou zijn, de kostbare appels te stelen.

Maar op zekeren morgen miste de tuinman er een en nu werd er besloten, dat een der zoons 's nachts bij den boom zou waken. Eerst kwam de oudste aan de beurt, doch toen hij een uur lang heen en weer had gedrenteld, werd hij moe. Hij ging tegen den stam zitten en viel in slaap. Met schrik werd hij den volgenden morgen wakker en toen men, als naar gewoonte, aan 't tellen ging, bleek het, dat er weer een appel weg was.

De koning was erg uit zijn humeur en droeg den middelsten zoon op, zijn plicht te doen. Maar toen deze den volgenden nacht eveneens indommelde en er later opnieuw

een vrucht verdwenen was, dreigde de vader met straf, indien er niet beter op werd gelet.

Nu kwam de beurt aan den derden zoon, maar de koning had niet veel verwachting van hem, omdat hij niets beteekende. Toen de prins merkte, dat zijn vader hem het waken niet toevertrouwde, werd hij verdrietig en drong er op aan, het een keer te probeeren.

‘Denk je, dat jou iets zou gelukken en je broers niet?’ vroeg de koning, maar hij wilde zijn zoon toch niet teleurstellen en stemde in zijn wensch toe.

De jongen nam zich stellig voor, in geen geval te gaan slapen en met pijl en boog gewapend, wandelde hij voortdurend bij den boom heen en weer.

Eerst gebeurde er niets bijzonders, maar toen de klok twaalf sloeg, zag hij in 't maanlicht een prachtigen vogel aankomen, die gouden veeren had. Het dier streek op den appelboom neer en pikte met zijn snavel in een der vruchten, maar toen hij 't een tweede maal wilde doen, schoot de jonge man een pijl af, die den rechtervleugel trof. De vogel vloog weg, doch liet een gouden veer naar beneden vallen, welke de prins haastig opraapte.

Den volgenden morgen bracht hij haar naar den koning en vertelde, wat er middernacht gebeurd was.

De vorst liet alle edellieden bij elkaar roepen en toonde hun de gouden veer; men

verklaarde eenstemmig, dat deze meer waard was dan 't halve koninkrijk.

‘Als dat zoo is,’ riep de koning, ‘zou ik den heelen vogel willen hebben. Groote schatten komen ook mijn land goed te pas.’

Nu werd er afgesproken, dat de oudste zoon op weg zou gaan, om den kostbaren vogel te zoeken. Na een poosje geloopen te hebben, zag de prins bij den ingang van een groot bosch, een vos zitten.

‘Als ge mij geen kwaad doet, zal ik u een goeden raad geven,’ beloofde Reintje. ‘Ik weet, dat gij naar den gouden vogel zoekt. Wanneer ge nu den grooten weg volgt, zult ge vanavond aan een klein dorp komen, waar ge twee herbergen tegenover elkaar vindt. In 't grootste gebouw brandt helder licht en daar gaat 't altijd vroolijk toe, maar ik raad u af, daar te overnachten. De andere gelegenheid ziet er niet zoo aanzienlijk uit, maar toch moet ge daarheen gaan.’

‘Ha, ha,’ lachte de prins, ‘dacht je nu werkelijk, dat ik me aan jou praatjes stoorde. 'k Zal je leeren, mij beet te nemen.’ Meteen schoot hij een pijl af, doch gelukkig was Reintje handig genoeg, aan 't gevaar te ontkomen. Hij holde het bosch in en de prins zag hem niet terug.

Tegen den avond kwam de reiziger werkelijk in 't kleine dorp aan, waar de twee herbergen, die de vos genoemd had, vlak tegenover elkaar stonden. De eene was goed

verlicht; vroolijke dansmuziek klonk den prins in de ooren. Aan den overkant was het minder gezellig en bovendien zag dat logement er veel armoediger uit.

‘'k Zou toch wel mal zijn, in dat armzalige krotje te gaan,’ dacht de prins. ‘Laat de vos maar praten, ik neem de gelegenheid, die mij 't beste lijkt.’

Dus stapte hij 't gezellige logement binnen en maakte er zoo'n plezier, dat hij het doel van zijn reis geheel vergat.

Toen er eenige weken waren voorbijgegaan en de oudste prins niet naar huis kwam, besloot de tweede zoon den vogel te zoeken. Evenals de oudste, ontmoette ook hij den vos; hetzelfde gesprek volgde, maar de prins deed niet wat de vos zei, want toen hij in het kleine dorp aankwam, riep zijn broer hem al met een mooi praatje in 't logement. Ook werd er gedanst en gezongen, met 't treurige gevolg, dat nummer twee evenmin moeite deed, den vogel te vangen.

‘'t Is een mooie geschiedenis,’ bromde de vader, toen ook de tweede zoon niet terugkwam. ‘Het kostbare dier is bepaald niet te vinden.’

Maar de jongste zoon liet hem niet met rust, vóór hij toestemming had gekregen, ook een kansje te wagen. Eerst weigerde de vader, want hij liet den prins liever thuis, omdat hij zoo weinig doorzicht had en licht een ongeluk zou kunnen krijgen. Drie zoons

te missen voor een gouden vogel, die vrij in de lucht vloog, was toch wel een beetje al te erg. De prins liet zich echter niet afschepen en smeekte net zoo lang, tot de vader toegaf.

II. De onverstandige prins.

Vol moed trok de jonge man er op uit. Hij had er een voorgevoel van dat 't lot hem gunstig zou zijn. Stevig stapte hij door, zonder door iemand lastig gevallen te worden, maar toen hij aan den zoom van 't groote bosch kwam, dat ook hij wilde doorkruisen, stond mijnheer de Vos hem reeds op te wachten.

‘Dag, jonge vriend,’ zei Reintje, ‘wilt ge ook den vogel met zijn gouden veeren zoeken?’

‘Goed geraden,’ riep de prins. ‘'k Hoop hem met pijl en boog neer te schieten.’

‘Als ge mij maar met rust laat,’ grinnikte Reintje, ‘want ik wil graag nog een poosje leven.’

‘Och, waarom zou ik u treffen, er is geen enkele reden voor,’ was 't antwoord.

‘Dat zal u niet berouwen, kom, spring maar op m'n staart, dan zal ik u zoo vlug als de wind door 't bosch dragen,’ stelde Reintje voor.

De prins vond 't wel een beetje belachelijk,

maar toen hij zag, dat de vos het werkelijk meende, nam hij plaats op den staart, en daar ging het vliegensvlug voort. Toen ze op den laten middag in 't dorp kwamen, hield de vos voor de deur van 't eenvoudigste logement stil en wenschte den prins goeden nacht. Deze bedankte Reintje duizendmaal voor zijn vriendelijkheid en ging naar binnen. Daar hij plan had, den volgenden morgen weer vroeg op te staan, zocht hij om negen uur zijn bed op en sliep heel gauw in. Den anderen dag lokte het zonnetje hem vóór dag en dauw naar buiten en dat was goed ook, want de vos stond hem aan 't eind van 't dorp al op te wachten.

‘Wat nu?’ vroeg de prins verbaasd, ‘alweer op de been?’

‘Ja, net als gij,’ zei de vos. ‘Ik wachtte u hier, om u te vertellen, wat ge verder doen moet. Wanneer ge dezen weg volgt, komt ge aan een groot kasteel, waarvoor een heel regiment soldaten ligt, maar die zullen niets te vertellen hebben, want ze slapen allemaal. Ge stapt maar parmantig het kasteel in en doorzoekt alle kamers. In een er van hangt een heel gewoon kooitje en daarin zit de begeerde vogel. Maar denk er vooral om, het dier niet in de gouden pronkkooi over te brengen, want dan zou 't leelijk met u kunnen afloopen.’

De prins beloofde te doen wat hem geraden was en wilde afscheid nemen, maar de

vos presenteerde hem beleefd het zitplaatsje op den staart en daar ging 't weer heen. Spoedig hadden ze het bedoelde kasteel bereikt; de prins liep moedig langs de snorkende soldaten en vervolgens door de verschillende kamers. Ha, daar zag hij in een klein vertrekje den bewusten vogel in het eenvoudige kooitje. De drie gouden appelen lagen er naast en de prins zag dadelijk, dat ze van zijn vader waren. Aan den anderen kant stond op een tafeltje de mooie kooi, die zoo prachtig schitterde, dat de jonge man z'n oogen moest sluiten.

''t Zou toch wel jammer zijn, zoo'n kostbaar dier in deze kooi te laten, terwijl er een pronkstuk naast staat,' dacht de prins en waarlijk was hij zoo dom, het dier naar de sierlijke kooi te verhuizen. Maar nu begon de vogel zoo hard te schreeuwen, dat daarbuiten het heele regiment soldaten wakker werd. Ze vlogen verschrikt op en stormden het kasteel in, waar ze den prins in groote verlegenheid vonden. Hij werd geboeid en naar den ouden koning gebracht, aan wien 't kasteel behoorde.

'Gij, brutale indringer, verdient ter dood veroordeeld te worden,' zei de grijsaard. 'Maar op één voorwaarde wil ik u de straf schenken. Wanneer ge mij een gouden paard bezorgt, dat zoo vlug loopt als de wind, zijt ge volkomen vrij en ge krijgt bovendien den vogel tot belooning. Ik vertrouw er op, dat

ge weer terug komt en de straf gewillig zult ondergaan, indien ge niet slaagt.'

Met een bedrukt gezicht hoorde de prins hem aan. Waar moest hij het gouden paard zoeken? Mistroostig verliet hij het kasteel en juist wilde hij den weg naar 't bosch inslaan, toen de vos hem achterop kwam en hem met den voorpoot op den schouder klopte.

'Ge verdient mijn hulp niet, waarde vriend,' zei Reintje streng, 'want ge hebt precies het tegendeel gedaan van 't geen ik gezegd had. Maar ik wil u nog éénmaal helpen. Wanneer ge dezen weg volgt, komt ge aan een groot slot en daar zult ge in een der stallen het bedoelde paard zien staan. Wel zijn er knechts, die met de bewaking belast zijn, maar deze slapen en worden ook niet wakker, indien alles zoo stil mogelijk gebeurt. Voor één ding moet echter vooral gezorgd worden; naast het paard hangen twee zadels. Het eene is van oud, bijna versleten leer en het andere van 't prachtigste goud. Volg nu mijn raad en zadel het dier met het leelijke, versleten ding, dat geen waarde meer heeft. Het zou u berouwen, wanneer 't anders gebeurde.'

De vos hield zijn staart weer gereed om voor koets te dienen en daar ging het heen, door bosschen en laag struikgewas. Vrij gauw bereikten ze het slot en het viel den prins niet moeilijk, het prachtige paard te vinden. Maar toen hij het oude zadel vergeleek bij 't nieuwe, kon hij er niet toe komen,

het edele dier zoo'n leelijk ding te geven. Dus nam hij het gouden van den haak, legde het op den rug van het paard en... daar begon het zoo hard te hinniken, dat al de knechts opschrikten en naar den stal vlogen. Ze grepen den prins vast en brachten hem naar den koning, aan wien het slot hoorde. Deze wilde den jongen man de verdiende straf kwijt schelden, als hij er kans toe zag, de mooie prinses bij den vorst te brengen, die in een gouden paleis woonde. Wanneer de prins gelukkig was, kreeg hij bovendien het gewenschte paard present.

III. Een moeilijke vraag.

Diep teleurgesteld verliet de prins het paleis, maar toch was hij dankbaar, nog een klein kansje te hebben, in 't leven te blijven. Haastig stapte hij voort, tot hij bij een kromming van den weg den vos weer ontmoette. De man had het dier wel om den hals willen vallen, zoo blij was hij, den goeden kameraad terug te zien.

‘Nu verdiende je toch een flinken uitbrander,’ riep de vos, ‘maar ik weet dat je niet erg snugger bent, dus zal ik je nog één keer uit den nood helpen. Wanneer je den zandweg maar volgt, kom je aan het prachtige gouden paleis en daar moet je je tot van-

avond verstoppen. Om tien uur zal de prinses haar slaapkamer opzoeken en vraag je haar met je mee te gaan, dan zal ze 't dadelijk doen. Maar je moet haar vooral niet toestaan van haar ouders afscheid te nemen, hoe dringend zij 't ook vraagt. Wanneer je nu weer eigenwijs bent en mijn raad niet volgt, zal 't heel slecht met je afloopen, dus gebruik nu al 't verstand, dat er nog in je bol zit.'

Voor de vierde maal hield de vos zijn staart gereed, opdat de prins zou kunnen plaats nemen en nu ging het in vliegende vaart naar 't gouden slot. Het gebeurde zooals de vos voorspeld had en het gelukte den prins, de lieve koningsdochter een kus te geven. Op zijn vraag of ze hem volgen wilde, stemde ze dadelijk toe, op voorwaarde, dat ze nog even gelegenheid zou hebben, haar ouders goeden dag te zeggen. Maar de jonge man weigerde dit. Toen echter de tranen kwamen en de prinses hem zoo smeekend aankeek, kreeg hij medelijden met 't lieve meisje en stemde toe. Doch toen ze haar moeder omhelsde, werd iedereen in 't paleis wakker en nam men den vreemdeling gevangen.

Den volgenden morgen liet de vader van het meisje, den prins weten, dat hij zijn vermetele daad met den dood moest bekoopen. Maar toen de dochter smeekte, den jongen man te sparen, liet de koning hem bij zich komen en zei: 'Op één voorwaarde geef ik u

de vrijheid terug. Ge ziet wel dien grooten berg, vlak vóór mijn paleis? Hij beneemt ons het uitzicht over de mooie, groene weiden; wanneer ge nu kans ziet, den grond binnen acht dagen gelijk te maken, zal ik u mijn dochter tot vrouw geven.'

De berg was vreeselijk hoog, maar toch begon de prins met ijver te scheppen. Hij werkte dag en nacht, ja, hij gunde zich den tijd zelfs niet, om te eten en werd zoo mager en afgetobd, dat hij zich den zevenden dag ziek voelde. Wanhopig ging hij bij den berg zitten, waarvan hij nog maar een klein deel had weggegraven en met de handen voor de oogen snikte hij het uit. Opeens voelde hij iets warms tegen zijn voorhoofd en toen hij opkeek, zag hij waarlijk den trouwen vos weer voor zich staan.

'Is 't alweer mis?' vroeg Reintje meewarig. 'Foei, wordt een mensch dan nooit wijs? Ik zie aan je gezicht dat je doodmoe bent en straks nog bij 't werk zult neervallen. Daarom raad ik je aan, rustig te gaan slapen, dan zal ik 't karweitje wel voor je doen.'

De stakkerd wist niet wat hij hoorde, en vleide zich in 't groene gras neer. Had hij in een donzen bed gelegen, dan zou hij stellig niet lekkerder geslapen hebben.

Den volgenden morgen was de berg verdwenen en vroeg de prins zijn belooning. Natuurlijk moest de koning nu wel woord houden, hoe moeilijk hij het ook vond, van

zijn dochter afstand te doen. Het paartje nam plaats in een sierlijk rijtuigje, met twee paarden bespannen, om naar het ouderlijk huis van den prins te gaan. Toen ze een kwartiertje gereden hadden, kwamen ze den vos tegen, die 't spannetje staande hield.

‘Zoo is 't naar mijn zin!’ riep hij, ‘maar nu moet je het prachtige paard en den gouden vogel nog hebben, want die hooren bij een prinses, die in een gouden slot geboren is.’

‘Och, Reintje, we zijn meer dan tevreden,’ juichte de gelukkige, jonge man, maar de vos klopte hem op den schouder en fluisterde: ‘Wees nu eindelijk eens verstandig en luister naar mij. Je brengt je lief meisje naar den koning, die jou naar het gouden slot zond, om haar te halen. Hij zal erg in zijn nopjes zijn, de prinses te zien en je het gouden paard geven, dat hij beloofde. Terwijl je afscheid neemt van den koning, stijg je op het prachtige ros en zegt dan pas de prinses goeden dag, die je op 't zelfde oogenblik met één zwaai op je paard tilt. Als je dan maakt dat je wegkomt, hoef je niet bang te zijn, ingehaald te worden, want het dier loopt harder dan de wind.’

De prins werd nu langzamerhand verstandiger, zoodat den heelen opzet prachtig gelukte.

‘Ziezoo, nu word je pas een kranige vent!’ riep de vos opgetogen, want de slimmerd had wel gezorgd in de buurt te zijn. ‘Maar

nu komt de gouden vogel nog aan de beurt, want hij was toch 't doel van je heele onderneming. Wanneer je dicht bij 't paleis bent, waar het dier in zijn kooi zit opgesloten, laat je de prinses van je paard stijgen, ik zal er voor zorgen, dat ze veilig is. Zelf rijd je op het gouden paard het slotplein op; geloof me, als ze het pronkstuk zien, brengen ze den vogel dadelijk buiten, om hem voor het paard te ruilen, zooals vroeger de afspraak was. Je neemt de kooi leukjes aan en geeft je paard de sporen, zoodat het vliegensvlug verdwijnt. Goed begrepen?'

De prins knikte en volbracht zijn taak weer even uitstekend als den vorigen keer.

In gezelschap van den vos liepen ze nog een eind voort, totdat Reintje zei: 'Nu hebt ge mijn hulp niet meer noodig en neem ik afscheid van u beidjes. Moge het u in uw verder leven goed gaan.'

'Dank je, dank je, voor alle goedheid, mij bewezen,' antwoordde de prins met trillende stem. 'Hoe graag zou ik je beloonen, maar geen prijs is groot genoeg voor 't geen gij deedt. Mocht het geval zich voordoen, dat ik je van dienst kan zijn, dan...'

'Met één daad zoudt ge mij een groot genoegen doen,' viel de vos hem in de rede. 'Ze zal u moeilijk afgaan en toch handelt ge in mijn belang, als ge aan mijn verzoek voldoet. Wanneer we aan den zoom van 't bosch gekomen zijn, waar we elkaar voor 't eerst

ontmoetten, moet ge mijn staart, waarop ge zoo dikwijls een rijtoertje hebt gemaakt, afsnijden en naast mij neerleggen.'

'Hoe is 't mogelijk, Reintje, me dat te vragen!' riep de prins opgewonden. 'Spaar me voor zoo iets vreeselijks.'

'Och, niets anders kan mij helpen,' antwoordde de vos treurig. 'Laten we dus afscheid nemen. Maar twee dingen wil ik je nog raden. Geef geen geld aan menschen die 't verspillen en ga nooit op den rand van een put zitten.'

'Ha, ha, wat een komiek dier ben je toch,' lachte de prins. 'Waarom zou ik op een verkeerde manier mijn geld gebruiken? Ik denk er niet aan en 't lijkt me ook geen pretje op den rand van een put een plaatsje te zoeken, dus, maak je niet ongerust.'

De vos begon te lachen, zei het paar goeden dag en verdween in 't bosch.

De prins reed verder, met de mooie prinses achter zich en den gouden vogel op zijn ééne hand. Zoo kwam hij eindelijk weer in het kleine dorpje, waar zijn broers in 't logement gebleven waren. 't Was een heel opstootje, toen het gouden paard door de hoofdstraat kwam en iedereen liep uit, om zich van 't wonder te overtuigen. Een eindje verder was ook al een oploopje en toen de prins vroeg, wat er gebeurde, vertelde men hem, dat er twee mannen opgehangen zouden worden. Maar, o schrik, toen de prins naderbij kwam,

herkende hij zijn beide broers. Ze hadden hun geld opgemaakt en zich onbehoorlijk gedragen. Onmiddellijk sprong de jonge man van zijn paard en vroeg of de straf niet geschonken kon worden. ‘Als ge hun schulden wilt betalen, kunnen ze voor mijn part naar de maan loopen,’ klonk 't antwoord van den waard. ‘Maar 'k zou niet zoo mal zijn, voor zulke leegloopers in de bres te springen. Ze gooien 't geld gewoon weg.’

Doch de goedhartige prins kocht zijn broers vrij en gezamenlijk trokken ze verder.

IV. De betooverde vos.

't Was een warm zomerdagje en men verheugde zich, weer in 't bosch te komen. Vlak bij de plek, waar ze een poosje wilden rusten, bevond zich een koele put. Nu konden de reizigers zich meteen aan 't frissche water te goed doen.

Onwillekeurig ging de gelukkige prins op den steenen rand zitten en dit was juist de bedoeling van de beide slechte broers, want nu zagen ze 't oogenblik schoon, van hem af te komen. De oudste gaf hem zoo'n geweldigen duw, dat hij naar beneden tuimelde en in 't water viel, waarna de twee deugnieten met de jonge prinses, het gouden paard en den vogel, naar huis gingen.

De vader was zoo gelukkig met de kostbare schatten, die de zoons hadden meegebracht, dat hij een heel ander mensch leek. Doch, vreemd, het paard weigerde te eten; de vogel liet nooit zijn prachtige gorgelstem hooren en het jonge meisje deed niet anders dan schreien.

Intusschen was de jongste broer, die zoo treurig aan zijn lot was overgelaten, nog in leven, want gelukkig stond het water niet zoo hoog in den put. 't Was alleen maar de vraag, hoe er uit te komen. Wanhopig begon hij om hulp te roepen en ook nu weer kwam de trouwe vos aangeloopen, om hem uit den nood te redden.

'Zit je nu weer in narigheid,' bromde de vos. Meteen sprong hij in den put en zei vriendelijk: 'Ga maar weer op mijn staart zitten en houd je goed vast.' Dat deed de prins en nu klom Reintje voorzichtig met zijn zwaren last naar boven. Spoedig stonden ze veilig op 't groene mos, maar toch keek de vos nog bezorgd, daar hij begreep, dat de broers den jongen prins allesbehalve vriendelijk zouden begroeten, wanneer hij thuis kwam.

'Je moest je kunnen verkleeden,' zei Reintje, 'want als ze je op 't slotplein al herkennen, laten de deugnieten je niet binnen.' Daar had de vos gelijk in, en juist stonden ze samen te overleggen, toen er een oude bedelaar kwam aanstrompelen, die om een aalmoes vroeg. De prins vroeg den man of hij

de oude plunje voor zijn kleeren zou willen ruilen en natuurlijk ging de bedelaar daar dadelijk op in.

De koningszoon zag er potsierlijk uit in 't versleten jasje, maar 't was er om te doen, niet herkend te worden. De vos wenschte hem alles goeds en liet hem alleen. - Dankbaar, uit den put bevrijd te zijn en met nieuwe hoop in 't hart, bereikte de prins de stad. Steeds harder begon hij te loopen, naarmate hij 't paleis naderde. Nauwelijks had hij zijn voet op 't voorplein gezet, of 't gouden paard begon te eten, de vogel zong 't hoogste lied en de lieve prinses droogde haar tranen. Dadelijk liep men naar den koning om hem 't wonder te vertellen en deze vroeg naar de oorzaak van 't vreemde geval. Niemand wist die te noemen, behalve het jonge meisje, dat de heele geschiedenis haarfijn vertelde. ‘Ik voel het, mijn eigen prins is teruggekomen, want ik zou wel kunnen dansen van vreugde,’ riep ze. ‘Laat hem toch zoo gauw mogelijk binnen.’

Daar verscheen de bedelaar. De prinses liep naar hem toe en sloeg de armen om zijn hals.

‘Ben je daar, ben je daar?’ riep ze overgelukkig, ‘nu zullen we voortaan altijd bij elkaar blijven.’

Eenige maanden later werd het huwelijk voltrokken, maar te midden van al zijn geluk vergat de prins zijn weldoener, ginds in 't bosch, niet. Wel vond hij het vreemd, Rein-

tje zoo weinig te ontmoeten, maar telkens weer ging hij op een onderzoekingstocht uit, om het goede dier van alles op de hoogte te houden.

Op zekeren dag vond hij zijn kameraad treurig in een hol zitten en dadelijk vroeg de prins naar de reden van zijn verdriet.

‘Och,’ antwoordde Reintje, ‘jij bent nu gelukkig en hebt niets meer te wenschen, maar wat heb ik aan mijn leven? Elken dag zwerf ik in de eenzaamheid rond. Waarom heb je vroeger niet gedaan, wat ik je zoo dringend vroeg?’

‘Dan zou ik je goedheid met ondank beloond hebben!’ riep de jonge man. ‘Ge vraagt het onmogelijke.’

‘En toch zoudt ge mij zoo'n groot plezier doen,’ hernam de vos op smeekenden toon.

Reintje zag er zoo ellendig en mistroostig uit, dat de prins hem eindelijk zijn zin gaf, maar hoe groot was zijn verbazing, toen er op 't oogenblik, dat hij den staart naast den vos neerlegde, een rijk gekleede koningszoon uit 't vel stapte.

Hoe dat zoo kon? Wel, de broer van de mooie prinses uit 't gouden slot was met een booze heks in aanraking geweest en deze had hem betooverd. Wanneer nu een koningszoon zijn staart afsneed, zou hij weer bevrijd worden. Had de prins dit maar geweten. Doch 't was den vos verboden zijn treurig lot te vertellen.

Vrouw holle.

I. Ver van huis.

Er was eens een weduwe, die twee dochters had. Het oudste meisje was vlijtig van aard, terwijl het jongste niets uitvoerde. En toch hield de moeder meer van Else dan van de oudste, omdat de vrouw vroeger zooveel met haar Elsje gesukkeld had.

Hanna, zoo heette het vlijtige meisje, moest al het werk doen en onder 't zingen van een vroolijk liedje volbracht ze haar taak.

's Avonds, als iedereen van den arbeid mocht uitrusten, moest Hanna zóó lang spinnen, tot haar vingers aan 't bloeden raakten. In den winter deed ze dat werk in de keuken, maar 's zomers, als de lucht zoo heerlijk blauw was, zocht ze haar geliefkoosd plekje bij den put op, om daar het wieltje te laten draaien. Vlug liet ze den draad door de vingers gaan, maar eindelijk sneed hij in 't zachte vel en was ze genoodzaakt op te houden.

Op zekeren avond was ze zoo ijverig bezig, dat ze op 't laatst pas merkte, hoe vuil het werk was geworden. Hanna wilde de spoel

in 't water schoon maken, maar in haar zenuwachtigheid hield ze haar niet stevig genoeg vast en... plons, daar viel de klos in den put. Wat nu gedaan? Er zat niets anders op, dan naar huis te gaan en moeder te vertellen, wat er gebeurd was. Maar de vrouw was vreeselijk uit haar humeur en zei, dat nog dienzelfden avond de spoel uit 't water moest worden gehaald. Wanhopig, omdat ze niet wist, hoe ze 't gedaan moest krijgen, liep Hanna naar den put terug. Ze boog zich over den steenen rand, maar 't was onmogelijk, den klos met haar hand te pakken. En toch waagde ze 't niet, zonder iets thuis te komen. Eindelijk nam ze 't kloeke besluit, in den put te springen en zoo te probeeren, het ding er uit te halen. Haar hart klopte van angst, toen ze den sprong deed en terwijl ze gejaagd naar de spoel tastte, voelde ze, dat ze duizelig werd en geen macht meer over zichzelf had.

Hoe lang ze daar in dien bewusteloozen toestand gelegen had, wist ze niet, maar toen ze weer bijgekomen was, stond ze midden op een groene weide, waarop een menigte bloemen bloeiden. De warme zonnestralen beschenen haar blozend gezichtje en wezen haar den weg, dien ze te volgen had. Wel een uur wandelde ze voort, tot ze bij een steenen gebouwtje kwam, dat een bakkersoven bleek te zijn. Er lagen verschillende brooden in, welke wanhopig riepen: ‘Och,

haal ons er uit, anders verbranden we!' Hanna liep naar den oven en, na een langen stok gezocht te hebben, haalde ze de jammerende brooden te voorschijn.

Toen zette Hanna haar tocht voort, tot ze bij een boom kwam, welke vol appelen hing. Aardig keken de vuurroode wangetjes van de overrijpe vruchten door de groene bladeren heen, maar spoedig zou die gezonde kleur veranderen, als ze nog langer aan den boom bleven.

'Och, juffertje, schud jij ons er af,' smeekten de appels, 'we zullen rotten, als we nu niet geplukt worden.' Hanna keek naar boven en knikte vriendelijk. Met haar stevige armen bracht ze de takken van den volgeladen boom flink in beweging, en daar rolden de kostelijke vruchten op den grond.

Het jonge meisje legde ze op een hoop en stapte welgemoed verder. Eindelijk kwam ze bij een klein huisje, dat bewoond scheen te zijn, want er hingen hagelwitte gordijnen voor de ramen. Een oude vrouw stond in de deur; ze lachte even toen ze Hanna zag en vertoonde daarbij zulke schrikkelijk groote tanden, dat het meisje den schrik om 't hart sloeg en haastig beenen wilde maken. Maar het oudje stelde haar gerust en riep: 'Waarom ben je bang, beste meid, ik zal je geen kwaad doen. Integendeel, als je 't werk behoorlijk bij me wilt verrichten, zullen we goede maatjes zijn en beloof ik je, best voor

je te zorgen. Veel is er in 't kleine huisje niet te doen, maar je moet er vooral om denken, mijn bed goed op te maken. Het moet zoo flink geschud worden, dat de veeren je om de ooren vliegen. Mijn naam is vrouw Holle en hoe heet jij?'

Daar de vrouw haar zoo vriendelijk toesprak, vatte het meisje moed en vertelde, dat zij Hanna werd genoemd. Ook had ze wel lust te blijven en beloofde, flink de handen uit de mouw te steken.

II. Op goed geluk uit.

Hanna, die 't werken gewend was, wist alles naar den zin van haar meesteres te doen en het bed werd zoo stevig opgeschud, dat de witte veeren, iederen morgen opnieuw, als sneeuwvlokken in 't rond vlogen. Het ijverige meisje had dan ook een goed leven bij vrouw Holle. Nooit hoorde ze een kwaad woord en altijd kreeg ze ruim eten. 's Zondags tracteerde de vrouw haar op gebraden hoentjes, maar hoe ze er aan kwam, was Hanna een raadsel.

Maar hoe goed ze 't ook had, toch werd ze na eenigen tijd stil en wist ze zelf niet, wat haar eigenlijk scheelde. Als ze 's avonds naar bed ging en door 't kleine raampje naar de maan tuurde, dacht ze aan moeder en

Else. Zouden ze allebei wel gezond zijn en goed haar brood hebben? Ze deed haar oogen stijf dicht en trok de dekens over zich heen, om gauwer in te slapen, maar steeds waren haar gedachten bij 't ouderlijk huis en den put, waar ze zooveel uurtjes had doorgebracht. Op 't laatst kreeg ze bijna geen nachtrust meer en vond vrouw Holle, dat ze er moe en tobberig uitzag. Maar nooit sprak Hanna ergens over, waarom de oude vrouw ook niet begreep, wat er aan haperde.

Eindelijk, toen ze haar verdriet niet meer verzwijgen kon, vertelde het meisje, dat ze zoo veel aan huis dacht en liever niet langer wilde blijven.

'M'n kind,' zei vrouw Holle vriendelijk, 'ik ben blij dit te hooren, want nu weet ik, wat je mankeert.

Hoe vreeselijk het mij ook spijt, je te moeten missen, toch verheugt het mij, dat je hart zoo naar je moeder trekt. Je hebt hier uitstekend je best gedaan en daarvoor zal ik je altijd dankbaar blijven.'

Eenige dagen later verliet Hanna het huisje, waar ze zooveel liefde had ondervonden. Vrouw Holle bracht haar een eind weg, maar veel werd er niet gezegd, omdat ze allebei onder den indruk van 't afscheid waren. Dicht bij 't dorp, waar Hanna woonde, nam vrouw Holle het meisje bij de hand en zei:

'Regen, regen, val maar neer,
Dan heeft het kind geen zorgen meer.'

Op hetzelfde oogenblik stond Hanna in een dichten goudregen. Alle druppels bleven aan haar kleeren hangen, zoodat ze er geheel mee bedekt was. ‘Dit alles is je belooning, omdat je zoo vlijtig bent geweest,’ zei de goede vrouw en daarop gaf ze het meisje de spoel terug, die ze vroeger in den put had laten vallen. Toen nam vrouw Holle haastig afscheid en liet Hanna alleen. Nog verbaasd over 't geen er gebeurd was, bereikte het meisje den put, waarin ze vroeger bewusteloos was geworden. En op het steenen muurtje, rondom den put, zat moeders haan, die luidkeels kraaide:

‘Kukeleku, kukeleku,
Daar is de gouden Hanna nu!’

Het meisje had er schik in, dat het dier haar dadelijk herkende en blij, weer in haar eigen omgeving te zijn, stapte ze moeders huisje binnen.

Daar ze geheel met goud bedekt was, werd ze bijzonder vriendelijk ontvangen en met groote oogen hoorden moeder en dochter de verhalen aan, die Hanna vertelde.

‘Zoo'n buitenkansje moest Else ook hebben,’ zei moeder. ‘Wanneer ze doet, zooals jij, zal vrouw Holle ook haar wel beloonen.’

Eerst had Else niet veel zin, naar den put te gaan en te spinnen, maar toen moeder er op aandrong, deed ze het. Na eerst een paar maal gegaapt te hebben, ging ze op Hanna's

plekje zitten en begon langzaam te trappen. Doch haar ijver was niet zoo groot, dat haar vel stuk ging, en dus kwam er ook geen bloed aan de spoel. Ze nam een speld uit haar schort en prikte zich in de vingers. Else veegde ze aan de spoel af en gooide haar in den put. Prettig vond ze het niet, nu in 't water te springen, maar wilde ze even rijk worden als Hanna, dan moest ze ook precies doen, wat haar zuster gezegd had. ‘Plons!’ klonk het in de diepte. Else snakte naar adem en werd eindelijk zoo benauwd, dat ze niet meer wist, wat er met haar gebeurde. Evenals Hanna kwam zij ook op de mooie, groene wei terecht en ging langs hetzelfde voetpad verder.

Toen ze voorbij den bakoven kwam, riepen de brooden wanhopig: ‘Haal ons er uit, we zullen verbranden!’

De luie Else had echter niets geen zin in dat karweitje en riep in den oven: ‘Dank je wel, hoor, dacht je dat ik mijn handen voor jullie vuil maakte?’

‘Wat een naar mensch is dat,’ mompelden de brooden, ‘ze zal haar straf niet ontgaan.’ Een uurtje later kwam Else bij den appelboom. De zware takken hingen zoo laag, dat het meisje de vruchten zonder eenige moeite plukken kon. Maar toen de appels haar hulp inriepen, omdat ze bang waren, in de brandende zon te verrotten, zei Else spottend: ‘Aan jullie is niets gelegen, werkelijk je bent

niet waard, dat iemand naar je kijkt en zou ik me dan met plukken vermoeien? Vraag het een boer, die heeft er vrij wat meer verstand van.'

'Wat een luilak,' fluisterden de appels, terwijl ze Else door de groene bladeren nagluurden. 'Die zal niet veel plezier in haar leven hebben, geloof dat maar.'

Intusschen begon het al avond te worden en haastte Else zich, het doel van haar tocht te bereiken. Gelukkig, daar schemerde het roode dak van 't huisje al door de boomen heen. Volgens Hanna's beschrijving moest dat de woning van vrouw Holle zijn. Ze wist, dat het oude besje zulke groote tanden had en daarom kreeg ze ook niet zoo'n schrik als Hanna, toen ze door de vrouw werd aangesproken. Het meisje toonde zich dadelijk bereid, de bezigheden in 't huisje te verrichten, al was de lust ook niet zoo heel groot.

III. Berouw komt steeds te laat.

Den eersten dag begon ze te vegen, maar vrouw Holle had al gauw gezien, dat Else's handen verkeerd stonden en ze geen werken gewend was. Het oudje liet echter niets merken en droeg haar van alles op. Hoe vervelend Else het in haar nieuwe omgeving ook vond, toch deed ze haar uiterste best,

een vriendelijk gezicht te zetten en haar taak gehoorzaam te volbrengen. Ze dacht natuurlijk aan het vele goud, dat ze later voor belooning mee naar huis zou krijgen. Doch toen er een dag of tien om waren, begon haar ijver te verflauwen en eindelijk werd ze zoo lui, dat vrouw Holle er haast geen kans toe zag, Else uit haar bed te krijgen. Aan tafel rekte ze zich aanhoudend uit en als ze dan zooveel had gegeten, dat ze bijna niet loopen kon, bedankte ze er voor, de borden en schotels te wasschen. Ook maakte ze het veeren bed van haar meesteres niet op, zooals het behoorde.

Zulk half werk begon vrouw Holle zoo schrikkelijk te vervelen, dat ze Else den raad gaf, naar huis terug te gaan. Eerst keek het meisje wel wat op haar neus, maar daar ze in de stellige meening was, een even groote belooning als Hanna verdiend te hebben, verlangde ze toch ook weer naar 't oogenblik, dat de goudregen haar rijk zou maken. De oude vrouw bracht ook haar tot dicht bij het dorp en met een kloppend hart bleef Else staan, om den stroom af te wachten. Maar, o wee, wat was dat? Inplaats van goud werd er een groote ketel pek over haar uitgestort.

'Dat is de belooning voor je trouwe diensten,' zei vrouw Holle op bitteren toon en meteen was ze verdwenen.

Daar stond Else. Al haar pogingen, het kleverige pek van haar kleeren te vegen,

waren tevergeefs. Er zat dus niets anders voor haar op, dan in die zwarte plunje naar huis te gaan. Ook nu kuierde moeders haan op den rand van den put; 't was of hij wist, dat Else thuis zou komen. Toen hij haar zag, zette hij een keel op van belang en daar klonk het door 't heele dorp:

‘Kukeleku, kukeleku,
Daar is de luie Else nu;
Het pek, dat aan haar kleeren kleeft,
Dat blijft er op, zoolang ze leeft.’

En zoo gebeurde het ook. Nooit heeft Else het zwarte kleed kunnen afleggen, hoeveel tranen ze ook schreide. Nu was moeder ook niet meer zoo trotsch op haar jongste dochter, want ze zag nu in, dat Hanna, met haar lief, medelijdend hart ver boven Else stond. Was de jongste vroeger niet zoo voorgetrokken, dan zou er misschien heel wat anders van geworden zijn en hadden ze met haar drietjes een gelukkig leven gehad. Maar... berouw kwam ook hier weer te laat.

De Bremer stadsmuzikanten.

I. De vier vrienden.

Er was eens een oude ezel, die altijd hard gewerkt had, maar toen het dier den wagen niet meer zoo best trekken kon, besloot zijn baas, Grauwtje van kant te maken en de huid te verkoopen.

Doch de ezel had het leelijke plan in de gaten en sloop de staldeur uit. Eenmaal buiten, zette hij het op een loopen en sloeg den weg naar Bremen in, om daar stadsmuzikant te worden. Grauwtje had op zijn hoogen leeftijd nog gezonde longen en een goed gehoor, dus zou het muziekkorps blij met zoo'n kranig lid zijn.

Toen hij een eind was voortgesukkeld, zag hij aan den kant van den weg een ouden jachthond liggen, die 't erg benauwd scheen te hebben. Z'n roode tong hing een heel eind uit den bek, zeker om meer lucht te happen.

'Wat mankeert er aan, oude stakkerd?' vroeg de ezel medelijdend.

'Och,' antwoordde de hond, 'omdat ik

oud ben, heeft mijn meester mij willen dooden, en nu ben ik nog juist bijtijds gevlucht.'

'Dat is toevallig, ik vaar in hetzelfde schuitje,' balkte de ezel. 'Kom, laten we vrienden worden en altijd bij elkaar blijven. Ik ben op weg naar Bremen, om daar stadsmuzikant te worden. Me dunkt, dat jij ook wel verstand van muziek zult hebben.'

Ofschoon hij van toeten noch blazen wist, vond de hond dat voorstel uitmuntend en zoo stapten ze samen verder. Toen het tijd werd weer eens te rusten, hoorde Grauwtje plotseling een klagend geluid, dat op 't miauwen van een kat geleek. 'St,' fluisterde z'n vriend, 'zou ginds een arme drommel in ongelegenheid zitten?' De hond spitste zijn ooren en liep naar de plek, waar het geluid vandaan kwam. Achter een dikken boom zat een grijze kat te snikken.

Met haar voorpoot veegde ze gauw haar tranen af, want ze schaamde zich wel een beetje. 'Ei, ei, wat hapert er aan, m'n beste?' vroeg de hond, 'kunnen wij je soms helpen?' Nu de kat zoo vriendelijk werd toegesproken, riep ze jammerend: 'Wat zijn de menschen toch ondankbaar. Jaren lang heb ik bij mijn vrouw op schoot gelegen en werd ik vertroeteld, omdat ik zooveel muizen ving. Maar nu ik oud begin te worden, neemt ze me kwalijk, dat ik bij 't vuur zit te spinnen en net doe of ik die knabbelaars achter het behang niet

hoor. Voor ons komt ook de tijd om je gemak te nemen. Nu ben ik weggeloopen, maar 'k ben een boon als ik weet, wat ik beginnen moet.'

'Ga met ons mee naar Bremen,' stelde de hond voor. 'Wij willen stadsmuzikant worden en dat baantje is ook geknipt voor jou, omdat je, vooral 's nachts, prachtig kunt zingen. Begeleid door onze muziek, zullen je liederen opgang maken.'

'Dat zullen ze zeker!' riep de kat niet weinig verwaand en blij, een levensdoel te hebben, sloot ze zich bij de nieuwe vrienden aan. Wat hadden ze 't druk met hun drietjes; de lange weg naar Bremen schoot ongemerkt op en de oudjes voelden geen moeheid. Toen ze 't derde dorp achter zich hadden en een langen, zonnigen weg volgden, kwamen ze langs een groote boerderij, waar een haan op het hek zoo oorverdoovend zat te kraaien, dat de reizigers het haast op de zenuwen kregen van schrik.

'Foei, foei, je schreeuwt of je vermoord wordt,' mopperde de ezel. 'Is dat een manier van doen, je schel geluid bezorgt ons een rilling over het lijf.'

''t Mocht wat,' zei de haan. 'Wanneer jullie zoo ongelukkig waart, als ik, zou je nog wel anders piepen.'

'Wat is er dan met je gebeurd?' vroeg Grauwtje nieuwsgierig.

'Dat zal ik je vertellen,' was 't antwoord.

‘Je moet weten, dat ik jaren lang de boeren in den omtrek gewekt heb, mar nu ik te oud ben en een enkel keertje het ongeluk heb, mij te verslapen, vinden ze mij alleen nog goed genoeg voor een soepje.’

‘'t Is een schande!’ riepen de drie avonturiers. ‘Weet je wat, ga met ons mee. Als muzikant kunnen we samen ruim den kost verdienen en wat we ophalen, verdeelen we eerlijk onder ons viertjes.’

‘Afgesproken,’ kraaide de haan en alsof hij nog even wou toonen, hoe muzikaal hij was, zette hij zoo'n keel op, dat de drie reizigers er pijn in 't lijf van kregen. Toen sprong hij van 't hekje af en stapte deftig naast het drietal voort.

II. Het eerste concert.

Intusschen was de zon ondergegaan en konden ze vóór den nacht de stad niet meer bereiken. Na rijp beraad besloten ze, in het bosch te overnachten om den volgenden morgen de reis te vervolgen. De ezel en de hond gingen onder een grooten boom liggen, maar de haan en de kat klommen er in, omdat ze het daarboven veiliger vonden. ‘Ga je mee naar 't hoogste topje, vriendin Minet?’ vroeg de roodkop vriendelijk, maar de kat bedank-

te voor de eer en liet den haan in z'n eentje naar den bovensten tak scharrelen.

Vóór hij de oogen sloot, keek hij nog even rond, om zich te overtuigen, dat er geen onraad in de buurt was.

‘Kukeleku, ik zie daar een lichtje,’ kraaide hij opeens. ‘Er moet niet ver van hier een bewoond huis zijn. Misschien zouden we daar wat eten kunnen krijgen.’

‘Een lekker hapje zou best smaken,’ miauwde Minet en de andere twee waren van hetzelfde gevoelen.

Zoo liepen ze den kant uit, waar het licht gezien was. Kijk, daar schemerde het tusschen de boomen door. 't Werd al duidelijker en eindelijk stonden ze voor een groot huis, waarin roovers verblijf hielden. Het nieuwsgierige ezeltje zette zijn pooten op de vensterbank en gluurde naar binnen. ‘Wat zie je, grauwtje?’ vroeg de haan.

‘Wat ik zie? - een feestelijk gedekte tafel met kostelijke kluifjes en allerlei andere gerechten,’ fluisterde hij geheimzinnig. ‘St, er zitten een heeleboel roovers omheen, die zoo schrikkelijk eten en drinken, dat ze even rood zien als de kam op jou kop, waarde kraaier.’

‘Zoo'n maaltje zou ons ook opknappen,’ meenden de anderen. ‘Alleen moesten die gulzige heertjes er niet zijn.’

Nu ging het viertal zoo dicht mogelijk bij elkaar staan om te overleggen, hoe ze die

snuiters op de beste manier weg zouden krijgen. Eindelijk hadden ze een prachtig middel gevonden. De ezel moest zijn voorpooten, net als zooeven, buiten op de vensterbank zetten; dan de hond op zijn rug gaan staan. Als dat weer voor elkaar was, kon de kat weer op den hond klauteren en eindelijk zou 't voor den haan maar een kleinigheid zijn, boven op den rug van Minet te vliegen. Als dit gelukt was, moest er gezamenlijk muziek gemaakt worden. Juist kwam de maan op en toen de haan zijn hooge standplaats had ingenomen, gaf hij het teeken, in koor te beginnen. De ezel balkte, de hond blafte, de kat miauwde en de haan kraaide. Vervolgens bonkten ze met hun vieren met zoo'n geweld tegen 't venster, dat alle ruiten rinkelden en de scherven links en rechts op den grond vielen. De roovers sprongen bij dat onverwacht rumoer verschrikt overeind. Ze geloofden stellig, een spook te zien en vluchtten hals over kop het huis uit, om zich in het dichte bosch te verbergen.

III. Het rijk alleen.

Recht in hun nopjes over zoo'n goed geslaagd plan, zetten de vier kameraden zich

deftig aan tafel en deden zich flink te goed. - Toen het gezelschap eindelijk voldaan was en hier en daar een kijkje had genomen, werd het tijd naar bed te gaan, want ze waren moe. Grauwtje, die zoo'n beetje de leiding op zich nam, draaide de lichten uit en ieder zocht een slaapgelegenheid op, die hem het beste leek. De ezel ging in de deel op een bos stroo liggen, de hond kroop in een hoekje achter de deur, de kat rolde zich op bij de keukenkachel en de haan vloog in de hanebalken.

Het duurde niet lang, of het viertal was in diepe rust.

Buiten was het doodstil, ja, 't leek wel, of zelfs de wind naar bed was gegaan, want geen blaadje bewoog zich aan de boomen.

Plotseling scheen er echter een einde aan de rust te zullen komen, want een donkere gedaante vertoonde zich in de nabijheid van 't geheimzinnige huis. Steeds duidelijker klonken de voetstappen op den grond, totdat eindelijk een man de deur van de keuken opende en naar binnen sloop. Daar het hoofd van de rooverbende ontdekt had, dat de lichten in 't groote huis niet meer brandden, had hij er iemand op afgezonden, om de zaak te onderzoeken en verslag van zijn wedervaren te doen.

Veel wijzer werd hij niet, want het was zoo pikdonker in de keuken, dat hij wel een kwartier moest zoeken, eer hij een lucifer

gevonden had. Daar zag hij achter de kachel de twee groote, glinsterende oogen van de kat; hij meende dat het gloeiende kolen waren en wilde er het zwavelstokje bij houden. Maar de kat sprong blazend naar zijn gezicht en krabde hem leelijk over z'n wangen. De man schrok geweldig en pakte zijn biezen, maar toen hij door de achterdeur wilde vluchten, sprong de hond op en beet hem geweldig in zijn kuiten. De roover werd zoo bang, dat hij, ondanks de bloedende wonden aan z'n beenen, door de deel rende, om zoo gauw mogelijk uit dat griezelige spookhuis te zijn. ‘Pats!’ daar diende de ezel hem zulke ongemakkelijke schoppen met zijn achterpooten toe, dat de vluchteling het uitgilde van pijn. Op dat rumoer was de haan wakker geworden, die nu met zijn vervaarlijke stem ‘kukeleku!’ kraaide.

In doodelijken angst rende de man naar het opperhoofd terug en riep hijgend: ‘Och, heer, nooit zet ik weer een voet in dat akelige huis, want daarbinnen zat een gruwelijke heks, die mij met haar scherpe nagels de oogen wilde uitkrabben. Achter de deur stond een reus, die me wou verslinden. Hij had mijn kuiten al te pakken en was ik niet zoo dapper opgetreden, dan zou ik met huid en haar zijn opgepeuzeld. Maar een vreeselijk monster op de deel, dat mij bijna omvergooide en een benauwdheid op de borst bezorgde, was 't ergste. Dan zat er in de hanebalken

een snoeshaan, ik denk een rechter, want hij riep met schelle stem: ‘Hier, hier, hier, breng dien schelm hier!’

Het opperhoofd keek zijn mannen aan en vroeg hun oordeel over die geheimzinnige zaak. Men was 't er over eens, dat 't roekeloos zou zijn, het spookhuis binnen te gaan, dus besloot men een nieuwe woning te zoeken in een streek, waar ze nog onbekend waren.

De vier vrienden lachten in hun vuistje, toen ze merkten, dat ze 't rijk alleen hielden; het beviel hun best in 't groote huis, en zoo besloten ze er stilletjes te blijven. Geregeld maakten ze muziek, ieder op zijn eigen manier, en nooit kwam iemand hen storen.

Sneeuwwit en rozerood.

I. Onverwacht bezoek.

Dicht bij een groot bosch woonde een arme weduwe. Haar huisje was door een allerliefst tuintje omgeven en hoe trotsch was de vrouw op de prachtige rozen, welke aan beide zijden van de groene voordeur bloeiden. Zelfs had ze haar beide dochtertjes er naar genoemd. Het eene meisje, dat zoo blank was als de witte rozen, die rechts van de deur bloeiden, heette ‘Sneeuwwit’ en het andere ‘Rozerood,’ daar het kleine ding roode wangetjes had, die veel met de kleur van de rozen links, overeenkwamen.

De kinderen verschilden maar een jaar in leeftijd, zoodat ze veel aan elkaar hadden en eigenlijk altijd samen waren. Wanneer Sneeuwwit een boodschap naar de stad moest doen, sprak 't van zelf, dat Rozerood meeging.

Het groote bosch was een heerlijkheid voor de kinderen; ze leerden alle kleine paadjes kennen en dwaalden er uren rond. De vogeltjes trippelden blij om de zusjes heen. Ja,

soms waren ze wel eens zoo brutaal, op de kleine wipneusjes te vliegen, en dan schaterden de kinderen het uit van pret.

Omdat de zusjes zoo lief en vriendelijk waren, dachten de wilde dieren, die zich nu en dan vertoonden, er nooit aan, haar kwaad te doen.

Maar toch raadde moeder de meisjes voorzichtig te zijn, daar het gevaarlijke volkje niet altijd te vertrouwen was.

Toen ze ouder werden, moesten de kinderen allerlei werkjes doen. Sneeuwwit stofte het kamertje, klopte de matjes en haalde het onkruid uit het tuintje. Onderwijl moest Rozerood bloempjes plukken en in een vaasje schikken. Wanneer ze het servet op tafel legde en de bordjes neerzette, want dat was ook haar werk, zorgde ze altijd, dat er op moeders plaats een witte en een roode roos naast elkander lagen. De struiken bij de deur droegen zooveel bloemen, dat ze maar zelden op tafel ontbraken.

Zoo leerde moeder haar tweetal werken, en naarmate ze grooter werden, ging 't steeds beter. 's Winters viel er buiten bijna niets te doen, alleen moest er meer hout gesprokkeld worden. Maar als de voorraad takken voorloopig groot genoeg was, zette moeder de meisjes aan 't poetsen en schuren. Zoo jong als ze waren, ging 't haar langzamerhand al heel aardig af en kregen ze er zoo'n schik in, dat ze geen rust hadden, wanneer de koffie-

molen een beetje beslagen was en de knoppen van de kachel dof werden. Onberispelijk zag het er in 't kleine hutje uit. Nooit stonden er vuile voetstappen op 't rood en zwart gestreepte karpet, want wie ze naar binnen bracht, moest ze zelf weer opschuieren.

Eens, op een winteravond, toen het flink sneeuwde, waren de zusjes ijverig aan het spinnen, terwijl moeder mooie verhaaltjes voorlas. Ze zaten zoo gezellig bij het knappend vuurtje, dat de tijd omvloog. Maar opeens hoorden ze buiten voetstappen en werd er hard op de deur geklopt. Moeder legde haar boek in den schoot en vroeg Sneeuwwit, even te zien wie er was. Mogelijk zou het een verdwaalde reiziger zijn, die een onderkomen zocht voor den nacht.

Sneeuwwit deed wat haar gevraagd werd, maar toen ze de deur geopend had, stond daar een bruine beer voor haar neus, die niet veel geduld scheen te hebben. Vóór het verschrikte meisje tijd vond iets te zeggen, had het dier zijn natten, besneeuwden kop al naar binnen gestoken en zei met een vervaarlijke bromstem: ‘Mag ik misschien even in de kamer komen, om me te warmen? 't Is zoo akelig guur buiten.’

Sneeuwwit, die vaak genoeg met wilde dieren kennis had gemaakt, was nu toch niets gesteld op dat onverwacht bezoek en holde naar het keukentje, terwijl Rozerood, die begreep, dat er onraad was, onder de bedstee

kroop en angstig begon te huilen.

‘Wat maken jullie een opschudding,’ bromde de beer. ‘Ik zal niemand kwaad doen. Alleen zou ik dolgraag wat warmte hebben, want ik ben bijna bevroren.’

De goede moeder was gelukkig minder bang en vroeg den vreemden gast, binnen te komen. Ze spreidde een oud kleed voor het vuur uit en raadde hem, daarop te gaan liggen. De beer liet zich dat geen tweemaal zeggen. Hij strekte zijn leden behagelijk uit, met het plan een dutje te doen. Sneeuwwit en Rozerood hielden zich nog steeds verborgen, maar toen ze zagen, hoe rustig moeder bij Bruintje zat, kwamen ze uit haar schuilhoek te voorschijn en slopen naar haar eigen plekje terug. Toen het tijd was naar bed te gaan, sneed de weduwe een flink stuk brood voor den beer, dat in een oogenblik verslonden was, maar de meisjes konden niet zoo gauw met haar boterham overweg en gaven hem menig hapje. Dat maakte de verhouding nog vriendschappelijker en op 't laatst werden de meisjes zoo vrij, dat ze Bruintje brutaal aan de ooren trokken en met hem stoeiden. Laat in den avond vertrok hij pas, maar niet zonder de vrouw hartelijk voor haar gastvrijheid bedankt te hebben.

Met een voldaan gevoel kropen de zusjes onder de dekens, al vonden ze het wel jammer, dat hun gast in zulk noodweer verder moest. Maar het bezoek scheen den beer goed

bevallen te zijn, want iederen avond, als de schemering viel, klopte hij aan, om binnengelaten te worden. Sneeuwwit en Rozerood verheugden zich altijd op zijn komst en legden steeds vroeger het kleedje voor het vuur, om Bruintje naar behooren te ontvangen. Zelfs werd de deur 's avonds al op een kier gezet, zoodat hij zonder kloppen binnen kon stappen.

Eindelijk begon de sneeuw te smelten en kondigden de kleine knopjes hier en daar aan, dat de lente haar intocht zou doen. Nu konden Sneeuwwit en Rozerood weer sneeuwklokjes plukken en moeder met de eerste madeliefjes verrassen. Maar het heerlijke voorjaar bracht een groote teleurstelling mee, want toen de beer op een Zondagavond zijn gewoon bezoek aflegde, vertelde hij, dat hij een verre reis moest maken en vooreerst niet zou terugkomen. Zijn vriendinnetjes smeekten hem te blijven en vroegen naar de reden van zijn vertrek, maar veel wijzer werden ze niet. Bruintje zei alleen, dat de stoute boschdwergjes het hem in de komende maanden zoo moeilijk zouden maken.

‘Maar als wij de mannetjes wegjagen, zou het dan niet mogelijk zijn, hier in de buurt te blijven?’ stelde Sneeuwwit voor. Doch de beer schudde treurig z'n kop en bleef bij zijn besluit. Een paar dagen later kwam hij van zijn vriendinnen afscheid nemen. Met tranen in de oogen brachten ze hun lieven, bruinen

beer een eind het bosch in en ze wuifden hem na, tot hij tusschen de boomen verdwenen was.

''t Is gek,' zei Rozerood, toen ze aan den arm van haar zusje naar huis terugging, 'maar het was net, of ik iets achter Bruintjes oor zag glinsteren. Zou het misschien goud geweest zijn?'

'Och, je bent mal,' lachte Sneeuwwit. 'Hoe zou een beer nu aan sieraden komen?' Verder werd er niet over gepraat, hoewel het jongere zusje stellig wist, zich niet vergist te hebben.

II. Het zonderlinge mannetje.

Nu het bijna iederen dag mooi weer was, zochten de kinderen hun bezigheden meestal buiten en beijverden zich, de dorre takken bij elkaar te zoeken, welke de wind in de ruwe wintermaanden van de boomen had gerukt. Eens op een morgen, toen ze weer druk bezig waren en den voorraad op een kruiwagen legden, zagen ze in de verte een wonderlijk figuurtje, dat op een sprinkhaan leek. Het was vuurrood en maakte zulke malle grimassen, dat Sneeuwwit en Rozerood het een beetje griezelig vonden, er heen te gaan. Maar toch deden zij het. En wat zagen ze nu? Een schrompelig mannetje, met vuurroode kleer-

tjes aan, en een lange, witte baard hing bij zijn kin neer. Hij draaide zich in allerlei bochten, want zijn baard zat vast aan een boomtak. Hoe hij ook trok, hij kon hem niet meer los krijgen.

‘Arm kereltje, wat ben jij er ongelukkig aan toe,’ zei Sneeuwwit medelijdend. ‘Hoe is je baard zoo vastgeraakt?’

‘Loop naar de pomp, nieuwsgierig nest!’ schreeuwde het booze ventje. ‘Als je me hielp, zou 't vrij wat beter zijn.’

‘Zeg dan eerst wat er gebeurd is,’ hield Sneeuwwit aan.

‘Wel, ik wou wat takken van 't denneboompje snijden om er een vuurtje van te stoken, toen mijn baard aan een tak bleef haken. Is 't nu niet om tureluursch te worden?’

‘'t Spijt me vreeselijk voor je,’ zei Sneeuwwit, ‘zullen we iemand gaan halen, die je verlossen kan?’

‘Aan twee toeschouwers heb ik meer dan genoeg,’ mopperde het ventje. ‘Vooruit, doe je best maar, dan kom ik wel vrij.’ Zijn oogen stonden vreeselijk boos, maar de meisjes waren niet bang voor hem en kwamen nog meer naderbij.

‘Wacht, 'k heb wel een schaartje in m'n zak,’ zei Rozerood, ‘dat kan ons helpen.’ Ze vroeg, of de gevangene even kalm wou zijn en wat geduldig kon wezen, anders zou 't haar niet lukken, de haren van den baard

netjes los te knippen. Rozerood deed 't heel voorzichtig en binnen een paar minuten was 't kereltje vrij. Het meisje keek hem blij aan, maar veel plezier had ze niet van haar werk, want hij mopperde nog, inplaats van te bedanken. ‘Je moest je schamen, mijn mooien baard zoo te bederven,’ bromde hij, en terwijl hij een hoopje goud meenam, dat achter een boom lag, sprong hij weg.

Sneeuwwit en Rozerood keken elkaar verbaasd aan, zoo'n wonderlijk heerschap hadden ze nog nooit gezien. Slap van het lachen holde het vroolijke tweetal naar huis en natuurlijk waren ze den heelen dag van het zonderlinge geval vervuld.

Een paar dagen later, toen de meisjes aan de beek, welke door het bosch liep, aan het visschen waren, zagen ze een eind verder weer hetzelfde mannetje boven het water hangen. Ze hadden een pret voor tien en waren erg benieuwd, wat hij nu weer te vertellen zou hebben. 't Was een komiek gezicht, zooals hij daar in de lucht bengelde. Zijn lange, witte baard hing bijna in de beek en hij hield de korte beentjes hoog opgetrokken, want hij was bang, dat een groote visch, die beneden hem in het water spartelde, zou toehappen. Hij hield zich krampachtig vast aan de rietstengels en schreeuwde moord en brand. ‘Help, help, ik verdrink!’ klonk het wanhopig en toen holden de meisjes naar hem toe, om te vragen, of ze ook iets voor hem

konden doen.

‘Had je in het water willen springen en kreeg je op het laatst nog berouw?’ vroeg Rozerood nieuwsgierig.

‘Hoe kun je nu zoo'n domme vraag doen,’ schetterde het mannetje. ‘Nee, 'k was van plan te gaan hengelen en toen het haakje met het lokaas al in het water lag, raakte mijn baard in het vischtuig verward. Ik deed alle moeite, los te komen, maar onderwijl had een groote visch het lekkere hapje, dat aan het haakje zat, in de gaten. “Hap,” deed de schrokhals en nu trekt hij me naar beneden. De bosjes riet, waaraan ik me vast houd, zullen straks afbreken en dan...’

Ja, nu begrepen Sneeuwwit en Rozerood pas, hoe het ongeluk zich had toegedragen en ze hadden zoo'n medelijden met het arme slachtoffer, dat ze op een middel zonnen, hem te helpen. De reuzenvisch trok het dwergje al verder naar beneden. Als er nu niet dadelijk gehandeld werd, zou het te laat zijn.

Sneeuwwit sloeg haar armen om zijn middel en probeerde het vrachtje naar boven te hijschen. Zoo gauw als ze maar bij zijn baard kon, knipte Rozerood hem los, maar nu ging 't niet met zooveel overleg als den vorigen keer, omdat het oudere meisje het dwergje niet zoo lang vasthouden kon. Toen hij zag, dat Rozerood een heel stuk baard in de hand hield, werd hij woedend en riep: ‘Jou, akelig

nest, hoe durf je me zoo toetakelen? Vooruit, zet me nu op den kant van de beek, dan kan ik jullie de straf geven, die je verdient.' Maar hij was zoo blij, weer verlost te zijn, dat hij de belofte vergat en met een leegen pot, dien hij voor de visschen had meegenomen, verdween.

De zusjes keken hem verwonderd na en noemden hem een ondankbaar ventje, maar ze waren toch blij, hem weer uit den nood geholpen te hebben. Ze dachten dat hij nu wel voorgoed verdwenen zou zijn, maar, jawel hoor, een paar dagen later ontmoetten ze hem waarlijk alweer. Op weg naar de stad, waar ze boodschappen hadden te doen, kwamen ze over de hei. Het was heerlijk vredig op die groote vlakte, maar plotseling zagen de zusjes een roofvogel in de lucht, die de rust kwam verstoren. Hij sloeg een paar maal met zijn vleugels, maakte daarna een cirkel in de lucht en kwam langzaam naar beneden. De vogel scheen het op een klein, rood figuurtje gemunt te hebben, dat zich achter een grooten steen probeerde te verstoppen.

Even later klonk een schel geluid over de stille heide en nu werd het vermoeden bewaarheid, dat de dwerg weer in de benauwdheid zat. Die stem was overal te herkennen. 'Zoo'n stakkerd,' riep Sneeuwwit, 'het ongeluk schijnt hem wel te vervolgen, we moeten hem helpen, Rozerood.'

Deze greep haar zusje dadelijk bij de hand, om het samen op een hollen te zetten. Ze vergaten, dat ze steeds ondank voor haar moeite kregen en waren blij, nog juist in de gelegenheid te zijn, hem uit de klauwen van den adelaar te bevrijden. Ze trokken en trokken van belang en scheurden het vuurroode jasje aan flarden, maar dat deed er niet toe, als hij zelf maar ongedeerd bleef. Gelukkig dat de meisjes niet begrepen, hoe gevaarlijk het werk was. Wanneer zij zelf bang voor den boozen vogel waren geweest, zouden ze 't er niet zoo kranig hebben afgebracht.

'Zulke apenkoppen bemoeien zich nu letterlijk overal mee!' riep de dwerg nijdig, toen hij weer veilig op den grond stond en den arend zag wegvliegen. 'Wat doen jullie hier?'

Sneeuwwit stond verslagen te kijken en Rozerood veegde een paar glinsterende tranen van haar wangen.

Was dat nu aardig, haar zoo te behandelen, terwijl ze zich meer dan ooit voor hem hadden uitgesloofd? Maar ze gaven geen antwoord, zoodat de kabouter alle gelegenheid had, aan zijn ontevredenheid lucht te geven. 'Kijk eens naar mijn jasje, ik kan het wel weggooien,' ging hij voort. 'Straks zal er niets meer van overblijven.' Met nijdige blikken nam hij de meisjes op, want het prikkelde hem, dat ze niet tegenspraken.

Na een groot pak edelsteenen onder den

arm genomen te hebben, verdween het knorrige baasje in een diepe kloof.

De zusjes trokken haar schouders op en vroegen zich af, of alle kabouters zulke raadselachtige mannetjes waren. De vriendelijke beer had immers ook gezegd, dat hij de vlucht nam, enkel en alleen om de boschdwergen. Maar het vroolijke tweetal vergat de onaardige behandeling ook weer gauw, omdat ze vervuld waren van de boodschappen, welke moeder haar had opgedragen. Ze kwamen zoo weinig in de stad, dat 't een feest was, er heen te mogen gaan. Hand in hand huppelden ze verder, om het oponthoud weer in te halen.

III. Prinses Sneeuwwit.

Wat was 't gezellig in de stad; van allerlei moois stond voor de ramen uitgestald. Jammer dat ze geen geld hadden, om een verrassing voor moeder te koopen. In haar vreugde vergaten ze de boodschappen haast en toen ze klaar waren, brandden de lichten al. ‘We moeten gauw naar huis,’ zei Sneeuwwit, ‘anders zal moedertje ongerust worden. Als we flink doorstappen, halen we 't huis nog wel vóór 't pikdonker is.’

‘Kijk eens, ginds, bij dien dikken eik, zie ik geloof ik wat bewegen,’ zei Rozerood, toen ze al een heel eind in 't bosch waren.

De zusjes slopen er heen en... daar zat vriend dwerg op zijn hurken tegen den boomstam geleund. In de schemering was hij bezig zijn schatten te tellen, overtuigd, op dit late uur niet meer gestoord te zullen worden.

‘Daar heb je die lastposten warempel alweer,’ zuchtte hij wanhopig. ‘Kunnen ze mij nou nooit met rust laten?’ De kinderen gingen vlak voor hem staan en bewonderden de mooie, fonkelende diamanten, die hij in de hand hield.

‘Wat ben je rijk!’ waagde Sneeuwwit te zeggen. ‘Als ik één zoo'n diamant had, zou ik dolblij zijn.’

‘Ik ook,’ voegde Rozerood er begeerig aan toe. ‘Zou je er niet een paar voor ons kunnen missen?’

Nu werd 't den kabouter toch wat àl te machtig. Z'n bleeke wangen werden zoo rood als 't gescheurde jasje en met gebalde vuisten sprong hij overeind, om zijn kwelgeesten, zooals hij ze noemde, een flink pak slaag te geven. De kostbare steenen rolden rechts en links op den grond, doch op dat oogenblik was de driftkop zóó de kluts kwijt, dat hij nergens meer aan dacht.

Juist wou hij zijn stevigen vuist op den rug van Sneeuwwit laten neerkomen, toen ze alle drie een vreeselijk gebrul hoorden. Verschrikt keken ze den kant uit, waar 't gehuil vandaan kwam en daar zagen ze, tusschen de boomen, een groot, donker dier op hen af-

komen.

Het benauwde dwergje zocht gauw zijn schatten bij elkaar, om er zoo vlug als de wind vandoor te gaan, maar het griezelige monster, dat een beer bleek te zijn, verhinderde zijn vlucht. Het manneke gilde het uit van angst, doch de beide meisjes hadden hun beschermer wel om den hals willen vliegen, want ze herkenden hem dadelijk.

'O, lieve, beste beer!' riepen ze, 'wat heerlijk, dat we je terugzien. Kom dadelijk mee naar huis, om moeder te verrassen.' Ze trokken hem aan zijn ooren en aan zijn staart, maar hij was nog zoo slecht te spreken, dat hij de vriendelijke uitnoodiging nauwelijks hoorde. Met één sprong had hij den ondeugenden kabouter ingehaald, die bibberend om zijn vrijheid smeekte. 'Och, spaar me, ik ben oud en versleten,' kermde hij, 'eet me niet op, want mijn kluifjes zouden je leelijk tegenvallen. Maar die beide jonge meisjes zijn zoo malsch als boter. 'k Wed, dat je er twee dagen genoeg aan zult hebben. Probeer het maar eens, vóórdat je mij onderhanden neemt.' Zijn valsche oogen keken den beer zoo brutaal aan, dat deze niet kon nalaten hem den eersten slag toe te dienen. Maar spoedig daarop volgden er meer, want het reuzedier dacht er niet over, het mannetje te sparen. 'Pats, pats!' klonk het aanhoudend. Ja, de beer trommelde hem zoo lang op den rug, tot hij dood neerviel.

Sneeuwwit en Rozerood stonden op een afstand en hielden de vingers in de ooren. Ze vonden het vreeselijk, den dwerg zoo te hooren gillen en knepen de oogen stijf dicht, om ook maar niets van al die treurigheid te zien. Ze herkenden Bruintje niet meer, zoo boos was hij geworden.

Toen het dier zijn werk verricht had, keerde hij kalm naar de meisjes terug, die bijna niet den moed hadden, op hem te wachten. Hij mocht zijn boos humeur ook nog eens op zijn vroegere vriendinnetjes willen koelen, men kon toch nooit weten! Maar toen hij voor haar stond, gebeurde er iets, dat een groote verandering in 't leven van de zusters zou brengen.

De beer liet plotseling zijn bruine, harige huid van zijn lichaam vallen en vertoonde zich nu als een mooie, jonge prins. Hij droeg een ruimen mantel, die met goud geborduurd was en op zijn fluweelen baret wuifde een mooie, witte veer. Aan zijn statige houding was duidelijk te zien, dat hij van voorname afkomst was en de deftige buiging, die hij voor de meisjes maakte, bezorgde haar een kleur van verlegenheid op de wangen.

‘Ik ben een koningszoon,’ zei hij, diep onder den indruk van het gebeurde. ‘Die ondeugende, ontevreden dwerg stal mijn schatten en veranderde mij toen in een beer. Ik werd genoodzaakt in de bosschen te leven en de dood van het afschuwelijke mannetje kon

me alleen weer in een mensch doen veranderen. Hij heeft zijn straf verdiend, hoe wreed ge mij misschien ook gevonden zult hebben.'

Sneeuwwit en Rozerood waren zoo verbluft, dat ze geen antwoord gaven. Nu durfden ze hun vriend ook niet voorstellen, naar het eenvoudige hutje van moeder te gaan, waar hij vroeger zooveel genoegelijke uurtjes had doorgebracht. Maar de prins liep uit zichzelf met de meisjes mee en vroeg naar alles.

'Nu krijg ik zeker een stoel, inplaats van een kleedje,' lachte hij. 'Wat zal je moeder opkijken, als ze Bruintje zóó terugziet, maar de gezellige avonden moeten blijven bestaan, tenminste, als ik even welkom ben als vroeger.' De vrije toon van den prins bracht de zusters zoo op haar gemak, dat ze vroolijk lachend het hutje binnenstapten en moeder lieten raden, welke gast er belet vroeg. Toen ze hoorde, dat Bruintje buiten stond, liep ze hem met open armen tegemoet. Maar verschrikt bleef ze op den drempel staan, tot de prins zelf de heele geschiedenis vertelde.

Nog nooit was er zoo'n blijden toon in huis geweest als dien avond; alle oude herinneringen werden weer opgehaald en men voelde, dat de onderlinge verhouding zeker niet minder prettig was dan vroeger. Voortaan kwam de prins iederen avond naar de hut, totdat hij eindelijk de weduwe toestemming vroeg, Sneeuwwit als z'n vrouwtje mee naar zijn

slot te nemen.

Het jonge paar trouwde in allen eenvoud en daar het slot groot genoeg was, werden voor de moeder en Rozerood een paar mooie vertrekken ingericht, om bij elkaar te kunnen blijven. Het viel de weduwe zwaar, van haar lief, vriendelijk huisje afscheid te nemen, maar ze begreep wel, dat ze de nederige woning verlaten moest. De twee rozestruiken werden naast het raam van haar zitkamer geplant, zoodat de roode en witte bloemen haar altijd nog aan haar geliefd plekje in het bosch deden herinneren.

De goede koop.

I. De boer en de kikkers.

Een boer had een koe naar de markt gebracht en voor zeven rijksdaalders verkocht. Op den terugweg moest hij een sloot voorbij en daar hoorde hij de kikvorschen al van verre roepen: ‘Ak, ak, ak, ak.’

‘Hoor nu zulke praatjesmakers eens aan,’ bromde de boer. ‘Ze meenen 't altijd beter te weten. Zeven rijksdaalders heb ik voor mijn koe gekregen en geen acht.’ Toen hij bij de plek kwam, waar de kikkers zoo'n hoog woord voerden, riep hij hun toe: ‘Domkoppen, zou je 't beter willen weten dan ik? Zeven rijksdaalders heb ik gebeurd en geen acht, versta je?’

De kikvorschen bleven echter steeds roepen, ‘Ak, ak, ak, ak!’

Nu balde de boer zijn vuisten tegen de brutale kwakers, hoewel hij ze niet eens zag en riep: ‘Sapperdekriek, als jullie me niet gelooven wilt, zal ik het je bewijzen!’ Meteen haalde hij het geld uit zijn zak en telde de zeven rijksdaalders voor hen uit. Maar de eigenwijze kikkers veranderden toch niet van meening en kwaakten nog veel harder dan

te voren: ‘Ak, ak, ak, ak!’

‘Lummels,’ grinnikte het boertje, terwijl er een kwaadaardige trek om z'n mond kwam, ‘willen jullie 't nòg beter weten dan ik? Best, dan moet je de rijksdaalders zelf maar eens tellen,’ en zonder zich een oogenblik te bedenken, wierp hij de geldstukken één voor één in 't water. Hij bleef staan om te wachten tot de kikkers klaar waren en hem zijn eigendom weer terug zouden geven, maar de groenrokken bleven hardnekkig bij hun besluit en schreeuwden nog steeds: ‘Ak, ak, ak, ak!’ Het onnoozele mannetje trok zijn schouders op en riep ongeduldig: ‘Geef hier, m'n geld!’ maar niet één kwam met zijn schat aandragen.

Toen het eindelijk donker werd, maakte de boer zich werkelijk ongerust. Dringend vroeg hij om de rijksdaalders en stampte met zijn voet op den grond.

‘Bedriegers, je verdient in de gevangenis gezet te worden,’ bromde hij. ‘Je denkt zeker, dat ik zoo mal ben, hier te blijven wachten, tot je tot zeven kunt tellen? Nee, dat heb je nou eens glad mis, nare groenrokken.’

Zoo bleef hij nog wel een kwartier lang doorschelden en al maar klonk het van uit de sloot: ‘Ak, ak, ak, ak!’ De arme man streek zich over 't voorhoofd, hij dacht werkelijk dol te worden, en besloot eindelijk naar huis te gaan. Natuurlijk was hij allesbehalve

best te spreken en zijn vrouw kon dan ook geen woord uit hem krijgen. Veel vroeger dan anders ging hij naar bed, om in den slaap alle akeligheden van dien dag te vergeten.

II. Woord gehouden.

Een paar weken later kocht ons boertje een koe om te slachten. ‘Als ik het vleesch nu heel voordeelig van de hand doe, krijg ik zooveel geld als de beide koeien waard waren,’ dacht hij. ‘En dan heb ik de schade weer ingehaald, die de inhalige kikkers me bezorgd hebben. Bovendien houd ik de huid nog over.’

Met het vleesch op een kar geladen, trok hij naar de stad, waar zich voor de poort een troep honden verzameld had. De aanvoerder, een groote dog, deed het woord, maar toen hij het luchtje van het heerlijke vleesch in den neus kreeg, staakte hij het gesprek met z'n kameraden en sprong kwispelstaartend tegen de kar op.

‘Waf, waf, waf,’ klonk het aanhoudend, maar het boertje schudde zijn hoofd en zei: ‘Je krijgt er geen sikkepit van, al blaf je nòg zoo hard.’ De hond hield echter aan, en nu riep de domoor eindelijk: ‘Nou, vooruit, als je vrinden er voor instaan, dat je 't vleesch binnen drie dagen betaalt, zal ik het je ver-

koopen. Je hebt het geld maar aan mijn deur af te geven en houd je je woord niet, dan loopt het verkeerd met je af.'-

Hij tilde de geslachte koe van den wagen, waarop de honden voortdurend een luid: 'waf, waf!' lieten hooren en de dog het eerst met den maaltijd begon. Blij, zoo vlug van zijn waar af te zijn, ging ons boertje naar huis terug. Doch toen de drie dagen om waren en er geen geld kwam, maakte hij zich ongerust en liep naar den slager, aan wien de dog hoorde. 'Uw hond heeft een geslachte koe van mij gekocht en zeker op uw rekening,' vertelde de snuggere baas. 'Maar nu hij mij het geld niet brengt, zooals we hadden afgesproken, kom ik het bij u halen. Drie dagen geleden zal de dog de stukken en de lenden zeker wel bij u bezorgd hebben?'

De slager, die meende, dat het den boer in het hoofd was geslagen, joeg hem met een paar stokslagen den winkel uit, doch de boer liet 't er niet bij en liep meteen naar het paleis van den koning, om zijn goed recht te bepleiten. Gelukkig werd hij binnengelaten en in de zaal gebracht, waar de koning en zijn dochter zich bevonden. Op de vraag of iemand hem onrecht had aangedaan, antwoordde onze vriend benauwd:

'Majesteit, de kikkers en de honden in uw rijk hebben mij m'n geld en goed ontnomen en toen ik een klacht indiende, werd ik met

stokslagen weggejaagd.'

'Hoe is het dan precies gegaan?' vroeg de vorst, die niets van de geschiedenis begreep. Hierop volgde een omstandig verhaal van 't gebeurde, de boer was zoo overtuigd van zijn goed recht, dat hij alle zenuwachtigheid opzij zette en niet eens merkte, hoe hartelijk de dochter hem uitlachte.

'Hoor eens vriend,' antwoordde de koning, 'de zaak is niet geschikt voor verder onderzoek, maar daar ge het geluk hebt gehad, mijn dochter aan 't lachen te maken, wat nog nooit gebeurd is, moogt ge haar als vergoeding voor de geleden schade, tot vrouw hebben.'

'Maar dat begeer ik niet, Sire!' riep de man ontsteld. 'Ik heb thuis al een vrouw, wat moet ik er met twee doen? Ik zou er maar last van hebben.'

'Jou brutale rekel!' schreeuwde de beleedigde koning, rood van woede. 'Wacht maar, 'k zal je een andere tegemoetkoming geven. Kom binnen drie dagen terug, dan zullen je vijfhonderd worden uitbetaald.'

Zoodra de boer de poort uitkwam, vroeg de schildwacht: 'Nou, hoe is 't afgeloopen?'

'Vijfhonderd worden me uitbetaald,' grinnikte de boer.

'Toe, geef mij er wat van,' bedelde de soldaat.

'Omdat jij 't bent, mag je er tweehonderd hebben,' was het antwoord. 'Binnen drie dagen moet je je maar bij den koning melden, dan

zal ik je uitbetalen.’

Een tweede schildwacht, die de belofte van 't boertje had gehoord, liep hem achterop en smeekte: ‘Och, geef mij ook wat, 'k ben straatarm en heb vrouw en kinderen.’

‘Allo dan maar, binnen drie dagen verwacht ik je insgelijks bij den koning, en omdat je geen duit bezit, krijg je er driehonderd.’

‘Maar dan blijft er voor jou niemendal over,’ zei de schildwacht meewarig.

‘'t Doet er niet toe, eenmaal beloofd, blijft beloofd. Dus tot weerziens.’

Op den bepaalden tijd meldde hij zich bij den koning aan. ‘Trek je jas uit,’ beval deze, ‘je zult je vijfhonderd hebben.’-

‘Och,’ klaagde het boertje, ‘ze komen mij niet meer toe, 'k heb alles aan uw beide schildwachten beloofd en wil hen niet teleurstellen.’

Op 't zelfde oogenblik werd er geklopt en verschenen de beide soldaten voor den koning.

‘Sire,’ zeiden ze, ‘de vijfhonderd die den boer beloofd zijn, komen ons toe, want hij heeft er vrijwillig afstand van gedaan.’

‘Uitstekend, ge zult ze op uw rug ontvangen,’ antwoordde Zijne Majesteit. ‘Mijn knecht houdt de karwats al gereed.’

Buiten werden de beide heeren flink te pakken genomen; de eerste schildwacht ontving tweehonderd zweepslagen en de tweede driehonderd, die dan ook het meest schreeuwde en daarna wegliep.

III. Een goede thuiskomst.

Intusschen was de boer bij den koning gebleven; deze had schik in 't leuke mannetje en hem het brutale antwoord van vroeger vergeven. ‘Hoor eens,’ zei hij, ‘omdat ge uw belooning al weggegeven hebt vóór ze in uw bezit kwam, wil ik er u iets anders voor in de plaats geven. Ga in mijn schatkamer en haal er zooveel geld uit als ge wilt.’

De boer liet zich dit geen tweemaal zeggen en stopte zijn diepe broekzakken zoo vol met gouden tientjes, dat hij bijna niet meer loopen kon. Na den milden gever voor zijn geschenk bedankt te hebben, begaf het gelukkige boertje zich naar een logement, om zijn bezit eens rustig na te tellen. De man, die de meeste stokslagen had gekregen en was weggeloopen, sloop hem achterna, en hoorde hoe hij in zichzelf mompelde: ‘Die stoffel van een koning had beter gedaan, mij zelf 't geld te geven. 't Kunnen best valsche tientjes zijn, die ik in de haast bij me heb gestoken.’

De luistervink trok partij van dit oneerbiedig gezegde en gaf den boer wegens majesteitsschennis aan.

‘Laat den booswicht bij me komen,’ zei de koning tegen den weggeloopen schildwacht. ‘Ik wil hem spreken.’ De man liep op een draf naar den boer, die nog in 't logement achter een kop koffie zat, en zei

hijgend: ‘Je moet dadelijk aan 't hof komen, de koning wil nog iets met je bepraten.’

‘'t Is goed, maar dan laat ik me eerst nieuwe kleeren maken,’ zei 't boertje.

‘Die heb ik wel voor je, kijk, toevallig heb ik 't pronkstuk in mijn koffertje, want in die jas diende ik me vroeger bij den koning aan. 'k Wil je graag wat uit vriendschap leenen,’ zei hij op vleienden toon, waarop de boer, vergezeld van zijn zoogenaamden vriend, keurig aangekleed naar 't paleis ging.

De koning deelde hem mee, wat hij van zijn ouden schildwacht gehoord had, en verbaasd stond het boertje naar hem te luisteren.

‘Sire,’ antwoordde hij verontwaardigd, ‘die rekel jokt alles wat hij zegt. Straks beweert hij nog, dat ik zijn jas heb aangetrokken.’

‘Hoe heb ik het nu met je!’ schreeuwde een stem, vlak achter hem. ‘Is die jas dan niet van mij? Uit louter vriendschap heb ik die geleend.’

Toen de koning dat hoorde, zei hij: ‘Ik weet nu dat mijn vroegere schildwacht een bedrieger is. Voor straf zal hij nog honderd stokslagen ontvangen.’

Hij kreeg er flink van langs en 't boertje lachte in z'n vuistje.

‘Dezen keer heb ik het getroffen!’ riep hij, ‘want nu kan ik met twee zakken vol geld en een keurige jas bij moeder de vrouw terugkomen.’

De witte slang.

I. De verloren ring.

Jaren geleden regeerde er eens een koning, die letterlijk alles wist en men kon maar niet begrijpen, waar hij de wijsheid vandaan haalde. Uit de boeken, ja, maar er gebeurde zooveel wat niet vermeld werd en toch was de koning er van op de hoogte. Dat gaf het volk wel eens een onrustig gevoel en daarom ontweek men hem ook zooveel mogelijk. Zijn streng gezicht droeg er niet toe bij, zich bemind te maken, vandaar ook, dat hij het grootste deel van den dag in de eenzaamheid doorbracht. Daar hij ongetrouwd was, zat hij meestal alleen aan tafel; hij kon lekker smullen en gaf zijn koks menigmaal een pluimpje, wanneer ze 't verdienden. Maar wonderlijk was het, dat hij na den maaltijd altijd nog een schotel liet brengen, die goed was toegedekt. Zelfs de bediende, die hem binnenbracht, wist niet wat er in zat.

De koning deed altijd even geheimzinnig, als 't gerecht op tafel werd gezet. Hij keek er zelfs niet naar en las onderwijl in een of ander boek. Maar de bediende, Barend ge-

naamd, had zijn rug nog niet gekeerd en de deur achter zich gesloten, of het deksel werd opgelicht en een gedeelte van den inhoud verdween in de maag. Maar alle menschen zijn een beetje nieuwsgierig en zoo maakte ook de knecht van den koning daarop geen uitzondering. Was 't dan ook niet moeilijk, iets op tafel te zetten, zonder dat hij kon vermoeden, wat 't wel kon zijn? Hij kon de verzoeking niet weerstaan, eens een kijkje te nemen, maar uit angst, dat de koning er iets van merken zou, nam hij de schaal mee naar zijn kamer. Toen hij de deur zorgvuldig had gesloten, lichtte hij voorzichtig het deksel op en nu zag hij, op den bodem van den schotel, een witte slang liggen. Hij bekeek het dier eens goed, en nieuwsgierig, hoe het wel smaken zou, nam hij een klein proefje. De koning zou het onmogelijk kunnen merken, zoo'n onzichtbaar stukje had hij er afgesneden. Maar nauwelijks raakte hij 't met zijn tong aan of daar hoorde hij voor 't raam van zijn kamer een heel zacht gefluister. Eerst meende Barend dat het de wind was, die door de bladeren der boomen speelde, maar toen de man aandachtig bleef luisteren, merkte hij, tot zijn groote verbazing, met welk een drukte een paar musschen aan 't kwetteren waren. De bekjes gingen aanhoudend op en neer en steeds drukker werd het gesprek, toen ze elkaar al 't nieuws meedeelden, dat ze in de bosschen en op de vel-

den gezien hadden.

Nu de bediende van de witte slang geproefd had, kon hij de taal der dieren verstaan en hij had er schik in, naar 't gebabbel van de twee muschjes te luisteren.

Het toeval wilde, dat de jongste zuster van den koning, een meisje van negentien jaar, op dienzelfden dag haar juweelen ring verloor. Daar zij bij haar broer logeerde en hem vanmorgen een bezoek in zijn kamer had gebracht, dacht men niet anders, of de ring moest bij hem verloren zijn. En daar Barend de geheimzinnige schaal altijd binnenbracht en alleen tot dit vertrek toegang had, zag de koning hem voor den dief aan.

Barend werd ondervraagd en met zware straffen bedreigd, doch toen hij volhield, onschuldig te zijn, zei de koning: ‘Als ge vóór morgen den dader niet weet uit te vinden, ben ik er van overtuigd, dat gij den ring hebt opgeraapt, al blijft ge ook ontkennen. Dat ge de gevolgen zult ondervinden, is natuurlijk, dus zijt ge gewaarschuwd.’ Bij deze woorden keek de koning den man strak aan, in de hoop, iets van schuld in zijn oogen te lezen, maar zijn blik vertelde den vorst juist het tegendeel.

De bediende wist niet, wat te doen. In zijn angst liep hij den tuin in en daar overlegde hij, hoe het raadsel opgelost zou kunnen worden. 't Was er zoo heerlijk rustig, de vogeltjes floten een liedje in de boomen, ter-

wijl de eenden, met haar kop in de witte veeren gedoken, een dutje deden. Een paar prachtige zwanen zwommen in den grooten vijver en hielden een praatje met elkander. Met de handen op den rug bleef Barend staan en luisterde, wat de trotsche dieren te vertellen hadden. Eerst liep het gesprek over koetjes en kalfjes, maar toen een der zwanen zoo wonderlijk met zijn snavel hapte, vroegen zijn kameraden, wat hem toch mankeerde.

''k Heb het schrikkelijk benauwd,' was 't verdrietige antwoord. 'Toen ik vanmorgen mijn ontbijt gebruikte, heb ik een ring, die op een der paden in den tuin lag, mee naar binnen geslikt. Nu ligt dat harde ding zoo zwaar in mijn maag, dat ik er ziek van ben. Soms moet ik naar lucht happen.'

'Dat komt van je gulzigheid,' beweerde de anderen, 'wat was 't voor een ring?'

'Ik meen een gouden, met juweelen ingelegd,' vertelde de zwaan. 'Mogelijk hoorde hij aan de zuster van den koning.'

Barend had het wel kunnen uitschreeuwen van vreugde, maar er moest dadelijk gehandeld worden en nu greep hij den bewusten zwaan bij de vleugels, om hem mee naar de keuken te nemen. De vogeltjes werden stil van schrik en de eendjes ontwaakten uit hun droomen, want de zwaan maakte een kabaal, dat hooren en zien verging. Maar het baatte niet, hoe hij ook te keer ging; de levenmaker werd in handen van den kok gesteld,

die de opdracht kreeg, hem te slachten.

‘Dat is een vet beestje,’ lachte de kok, toen hij het vrachtje op zijn hand woog. ‘Die heeft zeker er op gerekend, eenmaal gebraden te worden.’ Het dier werd geplukt en schoongemaakt, maar wat was dat? De kok, die van niets wist, haalde, in tegenwoordigheid van Barend, den gouden ring uit de maag van den zwaan. Nu was de angst van den bediende voorbij en haastte hij zich naar den koning, om zijn onschuld te bewijzen. De vorst was spoedig overtuigd den man verkeerd beoordeeld te hebben.

‘Ge moogt als vergoeding een gunst van mij vragen,’ zei de koning. ‘Ben ik in staat, die in te willigen, dan zal ik dat dadelijk doen. Bovendien zult ge een hoogen eerepost aan 't hof bekleeden en naar ik hoop, spoedig het onrecht vergeten, dat ik u heb aangedaan.’

‘Ik dank u,’ stamelde de knecht bewogen, ‘maar een hooge betrekking aan 't hof begeer ik niet. Indien Uwe Majesteit mij een paard en reisgeld wil geven, ben ik meer dan tevreden, want ik wil graag veel van de wereld zien.’

‘Dat kan gebeuren,’ antwoordde de koning en meteen overhandigde hij den man een som geld, waarmee hij kon doen wat hij wilde. Daarna mocht hij in de koninklijke stallen het mooiste paard uitzoeken. Barend was niet weinig in zijn knollentuin, en na den

koning herhaalde malen bedankt te hebben, nam hij afscheid om de reis te ondernemen.

II. De edelmoedige Barend.

Op een kouden wintermorgen ging hij, op zijn prachtig ros gezeten, de wijde wereld in. Eerst beleefde hij niets bijzonders, maar op den vierden dag kwam hij langs een grooten vijver, waarin hij drie visschen opmerkte, die in 't ijs waren vastgevroren. Ze deden hun bek wijd open om lucht te happen en hoewel men beweert, dat visschen stom zijn, kon de reiziger toch hun jammerklachten verstaan.

Hij steeg van zijn paard, waagde zich op 't ijs en na veel moeite gelukte het hem, de visschen uit hun benarden toestand te bevrijden. Hij bracht ze naar stroomend water, wat niet zoo licht bevriezen kon en redde het drietal zoodoende van een wissen dood. De visschen spartelden van vreugde, staken hun koppen boven 't water uit en riepen hem toe: ‘We zullen uw edelmoedige daad niet vergeten. Misschien komen wij nog wel eens in de gelegenheid u van dienst te zijn.’ Daarop verdwenen ze in de diepte en zette de ruiter zijn tocht voort. Op een breeden zandweg gaf hij zijn paard de sporen, het draafde langs bosschen en velden en scheen geen vermoeidheid te kennen. Maar Barend, die het

rijden niet gewend was, werd wel wat warm en liet het dier in stap overgaan. 't Was doodstil overal, maar toch was het, of hij in het zand een fijn piepstemmetje hoorde. Hij hield zijn paard in en luisterde. Daar vertoonde zich een mier op het heuveltje en zacht klagend klonk het: ‘Och, als de menschen hun lompe dieren maar thuis hielden, zou 't vrij wat beter met ons afloopen. Nu heeft dat domme paard met zijn zware hoeven onze mierenwoning ingetrapt, en ben ik nog koning van tien onderdanen, terwijl ik er vroeger duizenden tot mijn beschikking had. Zeker, er zijn nog mieren genoeg, maar ook wij sterven niet graag vóór onzen tijd. Wie weet, hoeveel er langs den weg, dien het paard ging, al gedood zijn.’

De ruiter hoorde alles en had medelijden met den mierenkoning. Hij stuurde het paard een zijweg in, met de bedoeling, de ijverige diertjes zooveel mogelijk te sparen en nu riep het piepstemmetje hem duidelijk achterna: ‘Wij zullen uw vriendelijke daad in gedachte houden en u, als 't noodig is, ook terwille zijn!’

‘Als 't zoo doorgaat, krijg ik heel wat dierenvrienden,’ dacht Barend, en in opgewekte stemming vervolgde hij zijn weg. Nu kwam hij in een bosch, en daar zag hij waarlijk, dat twee raven bezig waren, hun jongen uit het nest te gooien.

‘Pak je weg, schrokhalzen,’ krasten ze om

de beurt. ‘We zijn den heelen dag bezig, je gulzige magen vol te stoppen en nog zijn jullie niet tevreden. Ga zelf maar eten zoeken, wij bedanken er langer voor.’

De arme jongen lagen op den harden grond en sloegen hulpeloos met hun vleugels.

‘We kunnen nog niet eens vliegen,’ kermden ze, ‘hoe zouden we dan aan eten moeten komen? Er blijft ons niets anders over, dan van honger te sterven.’

‘Dat mag niet gebeuren!’ riep de jonge man, die alles gehoord had. ‘Ik zal je uit den nood helpen, hoe groot het offer ook is, dat ik je breng.’ Meteen steeg hij van zijn paard, en met tranen in de oogen doodde hij het, om het jonge volkje volop voedsel te verschaffen.

Daar kwam het viertal aangefladderd. Ze deden zich aan 't ruime maal te goed en dankten hun weldoener hartelijk voor zijn buitengewone zorgen. ‘Wij zullen uw goedheid niet vergeten en u later helpen als 't te pas mocht komen!’ riepen de jongen en ze keken den man na, tot hij uit 't gezicht was.

III. De boom des levens.

Nu moest Barend zijn tocht te voet voortzetten; dat viel eerst niet mee, maar hij had geen haast en hoefde zich niet te vermoeien.

Eindelijk kwam hij in een groote stad aan. 't Was daar een drukte en beweging van belang want een ridder doorkruiste alle straten en maakte op een groot papier, dat hij in de hand hield, bekend, dat de zuster van den koning een echtgenoot zocht. Doch hij, die in aanmerking wenschte te komen, moest een groote daad verrichten en wanneer hij die niet gelukkig ten einde bracht, zou hij zich aan een strenge straf moeten onderwerpen. Veel jonge mannen hadden hun best gedaan, het lieve meisje te veroveren, maar tot nu toe waren alle pogingen vruchteloos geweest.

De goede Barend las ook de woorden, die er op het witte plakkaat vermeld stonden en daar hij de zuster van den koning meermalen aan 't hof gezien had, besloot hij ook een kansje te wagen. Haar lief gezichtje stond hem dadelijk weer voor den geest, wat zou hij niet willen geven, om haar tot vrouw te krijgen!

Dus ging hij naar zijn vroegere woonplaats terug en meldde zich bij den koning aan, die hem niet meer scheen te kennen.

'Indien ge mijn zuster tot vrouw wilt hebben, moet ge een gouden ring, die in uw bijzijn in zee zal worden geworpen, weer naar boven halen en mij brengen,' klonk het bevel. 'Zoo het kunstje u gelukt, moogt ge 't lieve meisje trouwen, maar komt ge zonder ring terug, dan zult ge dezelfde straf krijgen

als uw voorgangers.’

De jonge man vond de opdracht zoo moeilijk, dat hij even aarzelde er gevolg aan te geven, maar wie weet, of 't geluk hem niet gunstig zou zijn en dan was zijn toekomst verzekerd. Een lakei vergezelde hem. Toen ze samen voor de zee stonden, wierp de man den ring er heel ver in.

Onze vriend kon het kleine voorwerp niet eens met de oogen volgen en wist volstrekt niet, naar welke plaats hij zwemmen moest. Toen de lakei naar 't paleis was teruggegaan, tuurde Barend naar de schuimende koppen, maar natuurlijk hadden de woeste golven den ring nog veel verder in zee gebracht. Hij overlegde bij zichzelf wat hij doen zou en was reeds besloten, van 't waagstuk af te zien, toen er plotseling drie visschen uit 't water te voorschijn kwamen. De middelste hield een mossel in den bek, welke hij op 't strand aan de voeten van Barend neerlegde. Deze opende de schaal en vond den gouden ring daarin geborgen. Dadelijk begreep de jonge man dat het de visschen waren, die hij vroeger uit het ijs gered had en nadat hij, innig blij, voor hun hulp bedankt had, liep hij als een haas naar 't hof, om zijn aanstaand bruidje te omhelzen.

Maar helaas, het jonge meisje, dat zoo ver in stand boven hem stond, eischte nog meer van hem, in de hoop, op die manier van den eenvoudigen man af te komen. Wellicht zou

hij een tweeden keer minder gelukkig zijn, want dat 't toeval hem geholpen had, stond bij haar vast.

Zij ging den grooten tuin in en strooide zelf tien zakken vol zaad in het gras. ‘Die korreltjes moet ge morgen, vóór de zon opkomt, bij elkaar hebben gezocht,’ zei ze. ‘Geen zaadje mag er natuurlijk aan mankeeren.’

Toen verdween ze, en liet Barend in de grootste wanhoop achter. Hij ging aan den weg zitten en dacht er over na, hoe het mogelijk zou zijn, dat werk klaar te spelen. Was het niet hard, iemand zoo iets op te dragen, terwijl men vooruit wist, dat 't onmogelijke gevraagd werd? Hij kon er dan ook niets op vinden en besloot, de belooning, die op den arbeid stond, prijs te geven en de straf te ondergaan.

Maar toen de eerste zonnestralen de bloempjes kusten, zag Barend tot zijn groote verbazing de zakken geheel gevuld naast elkaar staan. Geen enkel korreltje mankeerde er aan. Wat was er gebeurd? De dankbare mierenkoning had zijn weldoener niet vergeten en vond een goede gelegenheid, een wederdienst te bewijzen. 's Nachts was hij met duizenden en duizenden mieren overgekomen en de bedrijvige diertjes hadden de verspreide zaadjes met den grootsten ijver bij elkaar geraapt en in de zakken verzameld.

Met een gevoel van teleurstelling zag de

zuster van den koning, dat de jonge man had volbracht wat hem was opgedragen, maar nòg kon ze er niet toe besluiten, hem tot haar echtgenoot te nemen. Welk koningskind trouwde nu met een man als Barend? 't Was immers te dwaas aan zoo'n mogelijkheid te denken. Toch voelde ze, dat ze den man onrecht aandeed, maar ze trachtte de waarschuwende stem van binnen zooveel mogelijk tot zwijgen te brengen.

'Gij hebt het werk in de puntjes uitgevoerd, dat moet ik bekennen,' zei ze tegen Barend. 'Maar vóór ik met u trouw, moet ge mij eerst een appel van den boom des levens brengen. Ik weet, dat ik veel van u vraag, maar iemand, die alles zoo knap doet, zal ook hierin slagen. Houd goeden moed, het is de laatste eisch, dien ik u stel, wees daarvan verzekerd.'

De arme man keek wel een beetje ongeloovig en hechtte aan die belofte niet veel waarde meer. Bovendien wist hij volstrekt niet, waar de boom des levens stond. Nog nooit had hij ervan gehoord, hoe was 't dan mogelijk, de plaats uit te vinden? Eerst besloot hij, geen moeite meer te doen, maar toen hij het lieve persoontje weer voor den geest bracht, voelde hij, dat hij zonder haar nooit gelukkig zou kunnen worden. En de gedachte, zich geen moeite genoeg gegeven te hebben, haar tot vrouw te krijgen, zou een voortdurende kwelling voor hem zijn.

Hij begaf zich dus op weg om den boom te zoeken. Als hij 't plekje maar wist, zou 't zoo'n toer niet zijn, een appel af te plukken. Maar toen hij een eind geloopen had en in de verschillende tuinen heel wat appelboomen had gezien, vroeg hij zich af, wat men eigenlijk met den boom des levens bedoelde. Och, hoe verder hij liep, hoe meer de moed hem in de schoenen zakte.

Al drie landen was hij doorgetrokken en toen hij 's avonds in een bosch kwam, was hij zoo mistroostig, dat hij snikkend onder een boom ging zitten. Gelukkig vielen, na een poosje, zijn oogen dicht en sliep hij rustig in. Hij droomde van koningen en prinsessen en van de wijde, blauwe zee.

Zeker had hij wel tien uur geslapen, toen hij in de takken der boomen geritsel hoorde, dat hem uit zijn rust deed opschrikken. Toen hij naar boven keek, zag hij drie koolzwarte raven op een dikken tak zitten. Ze hadden 't zoo druk met elkaar, dat Barend het gesprek niet volgen kon.

Opeens viel er wat voor zijn voeten. Hij raapte het voorwerp op en zag, dat het een gouden appel was. Toen kwamen de drie raven aangevlogen, zetten zich op de knieën van den jongen man en riepen: ‘Wij zijn bekenden voor u, weet ge nog, hoe ge ons van den hongerdood hebt gered, toen onze ouders zoo wreed waren, ons uit 't nest te gooien? Nu zijn we groot geworden en kunnen u op

onze beurt helpen.

Toen we hoorden, dat gij den appel zocht, zijn we over zee tot aan het einde der wereld gevlogen, waar de boom des levens staat. Daarvan hebben we den appel geplukt. Hier is hij.' De raven wezen hun vriend den naasten weg naar 't koninklijk paleis, en zoo kwam hij, na eenige dagen, op de plaats van bestemming aan.

De zuster, die nog bij den koning logeerde, verwachtte hem niet meer terug en keek erg verbaasd, toen hij, bij de eerste ontmoeting, den gouden appel in de hoogte hield. 'Het duurde wel lang, maar 'k heb hem toch gevonden,' juichte hij. 'Stellig zult ge mij geen vierden keer uitzenden.'

Nu kon het jonge meisje geen uitvlucht meer bedenken en gaf hem een hand.

'Laten we hopen, samen gelukkig te worden,' zei ze. 'Aan u zal 't niet liggen, want ik weet, hoe goedhartig gij zijt.'

Daarop haalde ze een mes en sneed den appel des levens doormidden. Ze aten hem samen op en door de toovermacht, die er in de vrucht zat, werd haar liefde voor Barend zoo groot, dat ze hem voor geen geld zou willen missen. Ze lieten een vriendelijk, zonnig huis bouwen en zeker bestond er geen gelukkiger paar op de wereld, dan deze twee menschen, die op zoo'n wonderlijke manier bij elkaar waren gekomen.